

PRODUCTIA INDUSTRIALĂ A ANULUI 1967 ECHIVALEAZĂ CU PRODUC- ȚIA REALIZATĂ ÎN DECURSUL PRIMULUI PLAN CINCINAL 1951-1955

Proletari din toate țările, uniți-vă!

menționează Comunicatul cu privire la
indeplinirea planului de stat de dezvoltare
a economiei naționale a Republicii Socialiste
România pe anul 1967 publicat în presa de
azi, din care consemnăm:

În cursul anului 1967 — cel de-al
doilea an al cincinalului — s-au obținut
noi și importante succese în dezvoltarea
economiei naționale. Planul producției
globale în industrie a fost îndeplinit și
depășit de toate ministerele și organiza-
țiile economice; rezultate bune s-au
obținut în agricultură, atât la producția
vegetală cât și la producția animală;
volumul de investiții planificat a fost

realizat integral; s-au intensificat și di-
versificat relațiile economice externe
ale țării; a crescut eficiența economică
în toate domeniile de activitate și au
fost obținute noi realizări în ridicarea
nivelului de trai al populației.
Principalii indicatori care caracte-
rizează dezvoltarea economiei naționale
se prezintă astfel:

1967 în procente față de

	1965	1966
Produsul social	120,8	109,5
Venitul național	118,1	107,5
Producția globală industrială	126,8	113,5
Producția de construcții-montaj	135,7	120,6
Producția globală agricolă	115,6	101,0
Volumul comerțului exterior	134,8	122,4
Volumul investițiilor din fondurile centralizate ale sta- tului	129,6	117,1
Productivitatea muncii în industrie	118,4	109,4
Numărul salariaților	108,7	104,0
Veniturile bănești ale populației de la sectorul socialist	120,1	109,1
— veniturile bănești ale familiilor de salariați	120,3	108,9
— veniturile bănești ale familiilor de țărani	119,4	109,8
Vinzările de mărfuri prin comerțul socialist	120,7	109,8
Cheeltuielile social-culturale de la bugetul de stat	123,5	114,5

ORGAN CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI COMUNIST

ANUL XXIV, SERIA II, NR. 5812

8 PAGINI — 25 BANI

28 IANUARIE 1968

Plecarea tovarășului Santiago Carillo, secretar general al P.C. din Spania

Sîmbătă a părăsit Capitala tovarășul Santiago Carrillo, secretar general al Partidului Comunist din Spania, care, la invitația C.C. al P.C.R., a făcut o vizită în țara noastră.

La plecare, oaspetele a fost condus de tovarășii Nicolae Ceaușescu, secretar general al C.C. al P.C.R., Emil Bodnaraș, membru al Comitetului Executiv, al Prezidiului Permanent al C.C. al P.C.R., Mihai Dalea, secretar al C.C. al P.C.R., Ghizela Vass, șef de secție la C.C. al P.C.R., de activiști de partid.

(Agerpres)

ÎN PAG. 7
Telegrame
de felicitare
adresate
tovarășului
Nicolae
Ceaușescu

Craiova - Ișalnița DUBLĂ LINIE ELECTRICĂ AERIANĂ

CRAIOVA. — Între Ișalnița și Slatina pe o distanță de 63 km au început lucrările de construcție la linia aeriană cu dublu circuit de 220 kv de la Slatina este produs

etape de dezvoltare. Echipamentul acestei linii, precum și echipamentul de intrare în stația de 220 kv de la Slatina este produs la uzinele „Electroputere” din Craiova.

(Agerpres)

20 de specialiști vă prezintă

Secretele TINERETII

ARHITECTURA PASI- UNII

de prof. Al. Roșca
membru corespondent
al Academiei R.S. România

sine cînd adolescentul ca de-
veni creator.

Perioada adolescenței și a primei maturități este perioada uceniciei, în sensul cel mai larg al cuvîntului, perioada celei mai eficiente învățări și trebuie conștient trăită ca atare. Fără a cunoaște și a asimila ceea ce au construit și creat alții, nu vei putea niciodată să construiești și să crezi tu însuși. Cunoștințele nu se însușesc niciodată pe loc gol. Ele se fixează, „se altoiesc” pe cele pe care le avem deja și în măsura în care le avem. Gîndirea creatoare duce la structurare și reînnoire, iar în formă superioară la revoluționarea ideilor, metodelor și tehnicilor tradiționale. Dar, pentru a schimba tradițiile trebuie să le cunoști. Despre cercetările omului de știință se spune, pe drept cuvînt, că numai acelea care sînt ferm ancorate în tradiția științifică contemporană sînt în măsură să spargă această tradiție și să dea naștere alteia noi.

Adolescentul poate părea uneori o ființă asocială, dar societatea îl interesează profund și o vede în schimbare.

(Continuare în pag. a VII-a)

În ancheta pe care o publicăm în paginile 2 și 3 ale ziarului nostru, găsiți răspunsul a 20 de specialiști la întrebarea: CARE SÎNT CONDIȚIILE PĂSTRĂRII SANATAȚII, MENȚINERII UNEI TINERETI PERMANENTE

Cine ești dumneata DOCTORE?

Chemată în camera de gardă, femeia se așezase pe scaun. Am privit-o cu atenție. Putea să aibă ceva peste cincizeci de ani. O vîrstă frumoasă, înțipărită pe un chip blînd, de mamă. Părea emoțională. Doamnă, vă rog să deschideți gura și să scoateți limba”, i-a spus, într-un ritm ușor accelerat, doctorul. Atunci am văzut ochii femeii dilatăndu-se. A intrat într-o ușoară stare de panică. Voia să spună ceva. „Ah, domnule...”, s-a plîns ea. Doctorul i-a repetat rugămintea, cuvînt după cuvînt, mult mai rar, slabe turnate cu pipeta, picătură cu picătură. Gestul solicitat a fost îndeplinit brusc. Pe chipul femeii, blîndețea fuziona cu groaza. Și cu speranța totodată. Își ținea limba scoasă, cu disperare. „Am înțeles!”, părea să spună tremurînd și neliniștea ei. În clipa aceea, medicul a fost chemat la telefon.

Rămăsese cu boala, față în față, ruptura neașteptată a dis-cuției mi s-a părut neomenescă și, nestînd ce să fac, am pus o întrebare, cea mai banală, fără să bănuiesc că voi primi cel mai crud răspuns, omenescul vorbind, din mîile de răspunsuri primite la interviuri în toți anii de reportaj. „Cum vă numiți?” am întrebat-o pe femeie. „Domnule dragă, vă rog să mă iertați... (și a repetat rugămintea de iertare de zece ori)... vă știu că sînt eu. Știu... eu știu că sînt eu. Știu... Dar nu mai știu cine sînt. Nu mai știu cine sînt, domnule... nu mai știu...”

„Cazul este destul de grav, mi-a spus medicul, revenind. Un vas sanguin — sînt pe creier în zona vorbirii. A căzut, și-a pierdut memoria”.

„Toată noaptea am plîns, domnule doctor...”

„De ce?”

„Nu mai știu cum o cheamă pe fata mea, domnule doctor... Am o fată și nu mai știu cum o cheamă...”

Ca s-o ducă cu gîndul în altă parte, medicul i-a arătat ceasul de la mîna sa; a întrebat-o ce este acela. S-a uitat la obiectul rotund vreme îndelungată, apropiindu-se sau depărtîndu-se de el, mișcînd din brațe de parcă l-ar fi stat cîvîntul între degete și s-ar fi grăbit să-l

EUGEN FLORESCU

(Continuare în pag. a II-a)

SA DISCUTAM DESPRE TINERETE, EDUCATIE, RASPUNDERI

Cinic — a; cinici — e; adj. 1 (Despre oameni) care își dau pe față cu singe rece și fără sfîșlă, sfidător, fațte sau gînduri con-damnabile; (despre manifestări ale oamenilor) care denotă o asemenență atitudinală.

nota bene: a nu se face confuzie totală cu filozofia cinică, doctrină filozofică în Grecia antică care nu recunoștea normele morale existente și propovăduia o simplitate excesivă, prin întoarcerea la natură.

Etimologie

Cuvîntul cinic are o origine seducătoare pentru un moralist. El vine de la grecescul kynikos care înseamnă ciine. Cinicii au ales nu numai cuvîntul pentru a se deosebi de alți doctrinari dar chiar și imaginea patrupe-dului pe care l-au pus drept em-blemă. După ci, binele stă în au-tarhia (libertatea indivizilor față de împrejurările exterioare și față de toate convențiile sociale, considerate ca străine naturii) realizată prin coborîrea — prin refuzul posibilităților de existen-

țelor ale vieții civilizate — pînă la nivelul animalității amorale.

Iată cum vede un mare mora-list francez, La Rochefoucauld, speța omenescă a cinicilor în travestii animalier: „Există tot atitea spețe deosebite de oameni precum și de animale, alții sînt mai animale, iar oamenii sînt față de alți

toți cîini sînt și cinici! — n.n.) Există ogarii Nordului care trăiesc din vitejia lor, sînt crescuți în vederea războiului, au noblețe în curaj; sînt și dulii înverșu-nați, care n-au alte însușiri decît furia, aflăm și cîinii, mai mult sau mai puțin folositori, care latră adesea și mușcă uneori,

de cinicul de ieri. Ceea ce diferă, particularizîndu-l, e machiajul său sincronizat capriciilor pro-sperelor ale modei. E deci un om modern, un om care se-nvîrte printre oameni, mușcă cu acoperire, strîmbă din nas sacant și, bigot, ridică privirile spre plafon implorînd mezanitul cînd se

sînt și javre care apără un ciolan prea mare pentru colții lor” (etc., etc.)

Cinicul de azi nu trebuie să se simtă ofensat de o asemenea companie căci cinicii din această fabulație animalieră sînt de mult oale și ulcele.

El nu se deosebește structural

simte lovit de eforturile omenesci de autodepășire. El este un refu-lat. A erut din totdeauna să fie cineva, ceva dar n-a dat nimic

VARTAN ARACHELIAN

(Continuare în pag. a II-a)

CINICUL

oameni ceea ce diferitele spețe de animale sînt între ele și unele față de celelalte (...). Cîți oameni nu seamănă a cîini! Își nimicesc propria lor speță; vinează pentru plăcerea aceluia care-i hră-nește; unii își urmează înconștient stăpînul, alții îi păzesc casa de unde se poate vedea că nu

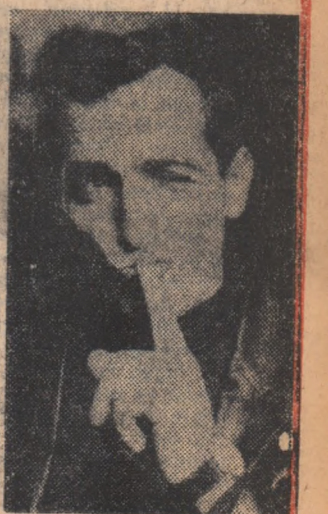
ÎN PAG. 5

ÎN PAG. 6

Interviul nostru
ilustrat cu
artistul STEFAN
BANICA

Unu, doi, trei... Unu, doi, trei...
Foto: ION CUCU

9 "RITMURILE BIOLOGICE"

Academician ȘTEFAN MILCU

Unul din cele mai interesante capitole ale biologiei moderne cu aplicații ce ar putea uneori surprinza în medicină, în viața socială și organizarea muncii îl constituie ritmologia. Așa cum îl arată termenul este vorba de știința care studiază ritmurile biologice. Ritmologia s-ar putea defini ca studiul ce se ocupă de variațiile funcționale, de tonus, de viteză, de intensitate, a formațiilor organismelor.

pentru că sunt puternic automatizate (digestiv, mișcările intestinale, variațiile tonusului sistemului nervos vegetativ, secrețiile hormonale). Animalele și plantele se conformează riguros ritmurilor de specie. Dar omul are conștiința în plus și poate dispune într-un fel sau altul de organismul său. Poate că mai banal abaterile de la ritmul normal este pierderea nopților; în acest fel se inversează ritmul de specie al omului; se produc dereglări și dezacorduri în sistemele de reglare. Probabil că multe din tulburările inexplicabile încă ale vieții moderne se datoresc patologiei ritmurilor biologice.

20

structurile proprii ale organismelor, în special de individualitate speciei și legate de rindul lor de condițiile de mediu. Este impresionant cum s-au verificat în ritmul biologic unitate dintre organism și mediu.

Tulburările de bioritm sunt în unele cazuri așa de evidente, încât sistemul nervos mobilizat într-o activitate oarecare nu se poate deconecta și intra în repaus, menținându-se anarhic și fără sens într-o activitate dezordonată. Acest tip de tulburări e frecvent în epoca noastră tocmai prin nerespectarea acestei particularități a organismului nostru.

10 "A DA SPORTULUI ÎNTIETATE..."

Prof. univ. dr. doc. A. N. IONESCU

Catedra de medicina culturii fizice la I.C.F.

Cum să rămânem tineri și cum să prevenim îmbătrânirea — sînt întrebări care se pun astăzi nu numai celor maturi, ci și celor care abia au ieșit din perioada de creștere și dezvoltare.

Într-o lucrare de popularizare, am analizat influențele culturii fizice asupra organismului întreg, asupra aparatului de sprijin și mișcare, respirator și cardiovascular, digestiv și excretor, asupra sistemului endocrin și nervos.

"Interogativul" nostru deși depășește 70 de ani, avea un corp armonios dezvoltat, o musculatură bine reliefată, articulații mobile, funcțiuni organice perfecte și o capacitate de adaptare la efort, care a impresionat pe toți cei de față.

Exercițiile fizice zilnice și masajul sînt mijloace specifice de stimulare funcțională, de menținerea a formei, volumului, tonusului, elasticității, forței mușchilor, a rezistenței oaselor și a mobilității articulare. Ele sînt mijloace sigure de luptă împotriva atrofiei musculare și a osoare, a scăderii mobilității articulare și a tuturor proceselor patologice de care acestea sînt cuprinsă o dată cu înaintarea în vîrstă.

11 "BAZA DISCIPLINEI DIURNE"

Prof. univ. dr. doc. I. PAVEL

Este sigur că adagiul latin: "Mens sana in corpore sano" trebuie să constituie baza disciplinei noastre diurne.

cării cotidiene — respirația, circulația, procesele de metabolism etc., ajung într-un stadiu scăzut și prezintă o perturbare în funcționarea lor. Suficiente argumente, sper, pentru a da sportului înțietate!

12 "VICTIMILE CELOR CERTAȚI CU BIOLOGIA"

Prof. dr. I. ARDELEAN

Membrii corespondenți ai Academiei

La sfîrșitul perioadei de adolescență, în general prin educație am "metabolizat" fiecare dintre noi informații din mediul fizic și social, suficiente pentru un comportament de valoare constructivă și creatoare pentru colectivitate. La vîrsta de 20 de ani, generația mea avea posibilitatea să cunoască unele probleme legate de apărarea sănătății, inclusiv complexa problemă a bolilor sociale.

perimentale, clinice, statistice și epidemiologice, dovedesc că la fumători frecvența asteritelor, coronaritelor, cancerului bronho-pulmonar, bronșitelor, ulcerelor gastro-duodenale și o serie de alte boli, este incomparabil mai crescută decît la nefumători.

de specialiști vă prezintă

secretele TINERETII

fumat azi știm că este unul din cei mai vătămători factori de mediu, cu consecințe dintre cele mai serioase pentru sănătatea individului și colectivității. Cercetările ex-

13 SOARELE ȘI APA — ELIXIRUL VIEȚII

Dr. NICOLAE BALȚĂ

Doctor în științe medicale

În lucrările sale, Hippocrat, părintele medicinei, dă indicații asupra folosirii în scop de călire și apărare a organismului a factorilor naturali — soarele și apa.

nismul, mărește rezistența biologică față de agenții nocivi. Radiațiile ultraviolete naturale favorizează sinteza vitaminei D (din lipsa căreia se produce rahitismul), purifică aerul pe care-l respirăm.

14 "SOMNUL, ACEST IZVOR ENERGETIC"

Academician A. KREINDLER

Somnul este a doua ceață în care trăim "vegetativ" pentru a consuma ceața activă.

Este de la sine înțeles că reducerea acestei vieți sau folosirea ei anormală influen-

țează din plin tinerețea, toată activitatea noastră.

cesar ca — mai ales tinerii care cheltuiesc o imensă cantitate de energie — muncind, acumulînd cunoștințe, făcînd sport — să acorde somnului, cele 8 ore absolut necesare.

15 "UNILATERALITATEA — O INFIRMITATE"

Conf. univ. dr. P. POPESCU-NEVEANU

Omul constituie un sistem complex ce funcționează la diverse nivele. Optimismul în dezvoltarea și menținerea acestui sistem se exprimă în activism și armonie.

de activism. Această direcție se numește "pasivă". Vorbec, evident, de pasiunile nobile de mare valoare culturală și socială.

Orice unilateralitate, suspensie a vieții pe una din laturile ei, dezafectează sistemul în ansamblu și pînă la urmă poate fi considerată ca o infirmitate.

Reducînd activitatea nervoasă superioară, alcoolul produce o stare de deprimare, funcțiile intelectuale sînt derulate, scade memoria, concentrația, introspecția și precizia de discriminare, coordonarea mișcărilor etc.

Există însă unele direcții în care aونسul nemăsurat, accelerația nu produce dezechilibrul ci reechilibrează personalitatea la un nivel superior

Alcoolul reduce capacitatea de muncă fizică și intelectuală. Practica a arătat fără putință de tăgădă că sportivii care consumă alcool își pierd capacitatea de efort și concentrare, dau randament scăzut.

Există însă unele direcții în care aونسul nemăsurat, accelerația nu produce dezechilibrul ci reechilibrează personalitatea la un nivel superior

Să nu uităm dacă vrem să rămînem sănătoși și tineri că alcoolul este un toxic care nu iort, este un cămătar perfid.

Impreună, ele constituie cauzele cele mai obișnuite ale oboselii, care, îmbracă de cele mai multe ori forme neuro-psihice. De aici, necesitatea alternării activității intelectuale cu cea fizică, iar în cadrul acesteia chiar cu o diferențiere a intensității efortului la unele segmente ale corpului. Acesta este în principal, de altfel, esența odihnei active.

o odihnă corespunzătoare, iar odihna activă "produce" înlocuirea centrilor neuropsi-bosiji.

Cum trebuie înțeles fenomenul odihnei active? Oboseala organismului în munca intelectuală ca și în cea musculară este legată, în primul rînd, de oboseala sistemului nervos central. E caracteristic de aceea faptul că oboseala datorită muncii intelectuale încordate se repercută nu numai asupra acestei activități ci și asupra stării fizice. Ambele necesită

Acționează mai eficient și mai rapid eliminarea mai rapidă și mai completă a substanțelor de uzură. Cu alte cuvinte, pregătește organismul într-un timp mai scurt decît în cadrul odihnei pasive, pentru o nouă activitate.

18 "ALCOOLUL — UN CĂMĂTAR PERFID"

Dr. B. BARHAD

Doctor în științe medicale

Ce este de fapt alcoolul? Cei mai mulți răspund, de obicei, că este o băutură care stimulează organismul, că este chiar un aliment care le crește capacitatea de muncă fizică sau intelectuală.

Una din bolile grave de care suferă adesea băutorii de alcool este ciroza ficatului. Alți băutori de alcool prezintă boli psihice, foarte greu de tratat.

Reducînd activitatea nervoasă superioară, alcoolul produce o stare de deprimare, funcțiile intelectuale sînt derulate, scade memoria, concentrația, introspecția și precizia de discriminare, coordonarea mișcărilor etc.

Să nu uităm dacă vrem să rămînem sănătoși și tineri că alcoolul este un toxic care nu iort, este un cămătar perfid.

19 "ARMONIZAREA DIFERITELOR LATURI ALE PERSONALITĂȚII"

Conf. univ. dr. VICTOR SĂHLEANU

Doctor docent în științe medicale

Echilibrul fizic și spiritual al tineretii, dar și dinamismul său; conservarea notelor de tinerețe afectivă și mintală — depind în mare măsură și de modul de rezolvare a problemelor sferei erotice.

efortul de a realiza și de a respecta valori umane cît mai înalte. Cunoașterea principalelor coordonate ale drepturilor și răspunderilor specifice care revin bărbatului și femeii, este premiza desfășurării în bune condiții a relațiilor dintre sexe.

Desăvîrșirea dezvoltării individului se face într-o îndelungată perioadă, cuprinzînd adolescența și începutul tinereții. Aspectele corporale își ating maturitatea înaintea celor din domeniul psihologic și al relațiilor interpersonale sau sociale. De aceea, o atenție sporită trebuie dată acordării și armonizării diferitelor laturi ale personalității.

Printre greșelile care pîdesc pe tînră, aș cita superficialitatea legăturilor, fuga de responsabilitate, adoptarea unei perspective în primul rînd biologice. Stăpînirea de sine, sensibilizarea prin dragoste la tot ceea ce este frumos, cultivarea încrederii reciprocă, stabilirea unor prietenii durabile bazate pe adevărate idealuri și temperamente — reprezintă căi spre o tinerețe luminoasă și productivă.

20 "LUMEA DECIBELILOR"

Academician EUGEN BĂDĂRĂU

Astăzi problema zgomotului a devenit o problemă de foarte mare importanță, cu implicații "nocive" directe asupra sănătății oamenilor. Lumea modernă este deținătoarea unei foarte mari cantități de decibeli.

pentru nefolosirea aparatelor cu tranzistori în locuri publice etc.

Cercetările medicale cu arădat că în general sunetele cu o intensitate mai mare de 160 decibeli au avut asupra animalelor în timpul experiențelor chiar efecte mortale. Deci sînt lesne de presupus repercusiunile zgomotului asupra oamenilor, a capacității lor de muncă. Iată de ce în anumite state s-au luat măsuri pentru oprirea claxonării,

Recomand tineretului să se abțină de a fi permanent într-o atmosferă zgomotoasă și de a produce chiar el uneori foarte mult zgomot.

Anchetă realizată de: I. SAVA, F. POPA, I. VĂDUVA

16 "RESPECTAȚI-VĂ OCHII..."

Prof. univ. dr. P. VANCEA

Membrii corespondenți ai Academiei

Complexitatea fenomenului biologic al vîrstei se traduce prin incapacitatea progresivă a celulelor de a face față cerințelor zilnice ale vieții biologice contemporane.

Complexitatea fenomenului biologic al vîrstei se traduce prin incapacitatea progresivă a celulelor de a face față cerințelor zilnice ale vieții biologice contemporane.

Ochiul, ca toate organele, prezintă deci și el în cursul scurgerii anilor o serie de modificări regresive. Aproape toate forțele componente ale lui suferă transformări încă din timpul adolescenței. Unele dintre ele afectează învelșurile externe și anexe, altele membranele și organele sale interne: cristalinelul, vitrosul, retina, și nervul optic. Majoritatea se pot observa la persoane sănătoase chiar în absența unei boli sistematice specifice și ele pun probleme grave cu privire la păstrarea vederii.

Notărem impresia că ochiul și organismul îmbătrînesc pe segmente, fără nici o sistematizare, constatare care ne obligă să aplicăm o terapeutică de la persoană la persoană, și în orice caz de timpuriu, ADICĂ ÎNCĂ DE LA 18—20 DE ANI, CEEA CE IMPLICĂ O IGIENĂ RIGUROASĂ PRIVIND TAMPUL DE MUNCĂ, TAMPUL DE ODIHNĂ ȘI TAMPUL DE RECREAȚIE. Este vorba în cele din urmă de respectarea matematică a celor trei 8-uri.

17 "ESENTA ODIHNEI ACTIVE"

Prof. dr. doc. FLORIAN ULMEANU

De obicei, excesul de imobilitate nu acționează singur asupra tinerilor organisme. Se adaugă și alte neajunsuri ale

vieții moderne; supraîncălzirea și tensiunea neurofizică, zgomotul exagerat, lipsa de odihnă și de somn suficient.

„Diseară-i plecarea în insula mea, trăsura de nuc te așteaptă la scară, ia-ți haine mai groase și nu-ntrizia...”
 ...Pereții păstrau încă, în rezonanță cu lucrurile din jur, ecourile poeziei, când, într-un birou alături și modest, avea loc prima „conferință de presă” a Ateului artistic al tineretului. Organizații (Comitetul raional 30 Decembrie al U.T.C. și casa de cultură a tineretului din același raion) și realizatorii manifestării (scriitori, poeți, pictori, sculptori, regizori, actori, critici) aveau, de fapt, primul schimb de experiență fructuos, prefigurarea jaloanelor acestei, pe cât de originală și îndrăz-

Avram și Ion Ch. Arcudeanu au recitat din aceiași poeți, adăugându-l și pe Marin Sorescu.
 În aceeași zi, privirile tinerilor au stăruit, pe îndelete, în fața picturilor lui Horia Bernea și Neagu Paul și a sculpturilor Adinei Tucescu, expoziție amenajată special în incinta casei de cultură. Criticii Camilian Demetrescu și Adrian Petringenaru au înlesnit comunicarea dintre micul grup și receptivitatea tinerilor.
 ...„Pașarul cu vorbe” degustat în barul (care și pierduse complet însușirea de prozelit al T.A.P.L.)

minale sau cotidiene de la club vor fi vii, prospete, de calitate.
 Cred că animatorii clubului trebuie să asigure înainte de orice un climat de adevărat primitor, stimulant, lipsit de orice rigiditate. Clubul să fie locul în care să aflăm de la poeți ce poezie scriu, de la pictori ce pictură fac, de la compozitori ce muzică compun.
 Derivă din aceste cerințe unele mai prozaice (aspecte materiale și organizatorice), care își au importanța lor adesea hotărâtoare: o adresă bine popularizată și un program cunoscut dinainte, anunțat pe diferite căi; o judicioasă organizare a

mare încintare; și expoziția de pictură și sculptură, un pas nou spre înțelegerea complicațiilor structurale ale artei moderne, și — mai ales — recitalul de poezie, excelent gândit, cu acea alternață între poeți și actori, cu vocea emoționantă a remarcabililor poeți tineri Ion Alexandru și Adrian Păunescu, cu drumul în cerc al actorilor, spiraling ideile, cu planul secund, discret, al ilustrațiilor muzicale. Pe de altă parte, o melancolie: aș fi vrut ca toate locurile sălii să fie pline de tineri care să fi venit nu cu sentimentul artistului în vizită la confratrilor, ci cu acela al obișnuitului iubitor de artă. Au fost cam puțin aceștia; trebuie să-i recităm.
 — Care sînt perspectivele pe care le întrevădeți acestei inițiative?
 — Aici e un loc unde se pot permanentiza spectacole de poezie. În ultimii ani, poezia de interior, de muanță sufletească și-a redobîndit drepturile. O asemenea poezie nu se poate declara de la tribuna trebuie să i se găsească pentru răspîndirea ei în public, mijloace adecvate structurii ei intime. Pentru că lirismul este comunicare de la suflet la suflet, și pentru că astfel de reprezentări adaugă ceva în plus față de impresia unei lecturi solitare. E o dovadă certă că poezia, destinată soapeții și singurătății, poate intra în spectacolul public, prin oamenii care i se închină și care o așteaptă.

A TENEUL TINERETULUI

neață, pe atât de interesantă și plăcută întreprinderi.

„E în intenția noastră dorința de a oferi tinerilor din raion, tuturor celor pasionați, interesante audii muzicale, mici concerte de cameră, de jazz, cîneclub, colocuții despre poezie și orice altă ramură a artei și științei. Vrem să inaugurăm un teatru experimental, o cinematecă, să amenajăm săli permanente pentru expoziții ale tinerilor artiști plastici” (Cuvintele aparțin tovarășilor Coriolan Răduică, secretar al comitetului raional U.T.C.)

Pentru că „astăzi” (de fapt, 21 ianuarie a.c.) avusesse loc debutul. Și auguri sub care se realizase lăsu evidentă semne de prosperitate. „Astăzi”, în Alea Alexandru, poeții Ion Alexandru și Adrian Păunescu s-au întâlnit cu tinerii din întreprinderile și instituțiile raionului; actorii Anda Caropol, Ioana Manolescu, George Paul

aceluiși edificiu, n-a fost decît prelungirea firească, domoală, a dialogului de pînă aci.

I. ANDREIȚĂ
 Adrian Petringenaru: Propun: CLUBUL '68
 Am asistat acum cîteva zile la deschiderea sau mai bine zis, la prologul unei acțiuni bucurăsenice care merită interes și atenție. Este o acțiune care își caută încă și formele și numele, dar dispune de un suflet nou, esențial. Tinerilor li se oferă în incinta casei de cultură un cadru material pe care pot să-l valorifice potrivit dorințelor lor, răspunzîndu-și singuri unor gusturi și unui ritm propriu generației.

Sugestia? Cel dintîi și cel mai important lucru, este stabilirea contactului direct între valorile de cîrf ale creației tineri și publicul lor. Dacă aceste valori sînt cunoscute și solicitate cu toată încrederea, conținutul programului, întîlnirile săptă-

spăului în care barul cu mese și scaune ușor manevrabile să creeze o ambianță prielnică relaxării și convorbirilor intime și totodată condiții de desfășurare în același loc a diferitelor puncte de program (jazz, versuri, cîntece, scene, numere de balet); o anumită ținută a interiorului (mobiliere, iluminare, colorit etc.) în care să se simtă prezența bunului gust (care nu costă niciodată mai scump decît prostul gust).

Poețul Ion Horea — „Spectacolul public al poeziei”
 — Ce reflectii va stîm debutul „Ateului” din Alea Alexandru?
 — Am venit acolo ca spectator, imboldit de o dublă curiozitate: aceea a iubitorului de poezie și aceea a poetului care vrea să afle în ce măsură tineretul e receptiv la asemenea manifestări. Și am plecat tot cu un dublu sentiment. Pe de o parte, tot ce s-a petrecut acolo mi-a prilejuit o

Regizorul Radu Boroianu: „Un program estetic al tinerilor „actori”

— Ce proiecte aveți în legătură cu viitorul „teatru-studio” al ateneului?
 — Teatru pe care vrem să-l inițiem se va baza pe o tehnică de scenă pe cît de simplă, pe atît de mobilă, deschizînd astfel perspectiva mai multor modalități, atît în regie și scenografie, cît și în arta actorului. Vom încerca, pe cît e posibil, să nu copiem experiențele lui Grotowski sau ale Living-Theatre-ului (de altfel nici nu le cunoaștem prea bine). Dar ne va fi comună dăruirea artistică totală. În principal, vom încerca să sprîjinim noua literatură dramatică originală.

— Cui li va reveni sarcina înfăptuirii acestor gînduri?
 — În general, celor mai talentați reprezentanți ai celei mai tinere generații de actori, regizori, scenografi.

DIN PERFORMANȚELE STAGIUNII

ROLURILE TITULARE ALE LUI GEORGE CONSTANTIN

HENRIC AL IV-LEA de W. SHAKESPEARE

ACEST ANIMAL CIUDAT de G. AROUT

JOCUL IELELOR de CAMIL POTRESCU

PETRU RABES de HORIA LOVINESCU

TANGO de W. MRAZEK

Vizitatori într-una din sălile de expoziție ale „Ateului tineretului”

Tropot de copite, clinchet de clopotei... și liniștea s-a așternut

Tristetile SAPTAMINII

Fiecare săptămînă cu tristetele ei...
 Păstrăm o frumoasă amintire unui elegant Cafe-

CINEMATOGRAFE

RAZBOI ȘI PACE (seriile III și IV) rulează la Patria (orele 10; 16.15; 20).
 CĂUȚĂȚI IDOLUL rulează la Republica (orele 9.45; 12; 14.30; 16.45; 19; 21.15). București (orele 9; 11; 13; 15; 17; 19; 21).
 UN NABAB MAGHIAR rulează la Melodia (orele 8.45; 10.45; 12.45; 14.45; 16.45; 18; 21). Festival (orele 8.45; 11; 13.30; 15; 16.30; 21). Exceciilor (orele 9.30; 11.45; 14; 16.15; 18.30; 20.45).
 SERVUS, VERA rulează la Feroviar (orele 9; 11.15; 13.30; 15; 16.30; 21). A-urora (orele 8.30; 10.45; 13; 15.30; 18; 20.30).
 INCERCAREA rulează la Capitol (orele 8.45; 11; 13.30; 15; 16.30; 21).
 DRAGOSTEA UNEI BLONDE rulează la Grivița (orele 9.30; 11.30; 13.30; 15; 16.15; 20.30).
 O SUTĂ UNU DALMATIENI rulează la Victoria (orele 9.30; 11.45; 14; 16.15; 18.30; 20.45). Dacia (orele 8.15; 14.30; în continuare, orele 16.45; 19.21).
 CIND TU NU ESTI rulează la Lumina (orele 9;

Am trecut foarte recent pe acolo. Surpriză... Un zgomot nîntrerupt. O forțat de peron de gară. Dumeamea plină de mucusi de țigări și gunoace. Întră cine vrea pe ușa, stă în picioare, lese cînd vrea, un tonomat urîl înfernal: Din frumosul local de altădată au rămas doar niște vitralii colorate și niște separeuri acum inutile.
 Cauza: introducerea unui rînd de jocuri automate în locul fostului ștr de mese exterioare. Ideea este absolut nefecitită! Pe un spațiu atît de strîmt ca acela al Cafe-barului Cîna acestea nu-și aveau rostul. Bineînțeles că se va invoca spiritul comercial. La care le răspundem: „Spirît comercial, desigur! Dar nu cu prețul desființării lucrurilor deja bine făcute”.

— Pentru un pictor sau pentru un grafician, filmul de desene animate nu trebuie considerat ca un divertisment, ca o recreație. Nici măcar ca o recreație activă: filmul de animație e o treabă suficient de grea și de interesantă; îmi permit să spun asta decît nu am colaborat decît la un singur film: Mîmășianu.
 — Cum să se poate spune că începutul nu a fost de public. Un succes de public, o distincție acordată filmului la San Francisco... O primă întrebare ar fi aceasta: în ce măsură lumea animată poate prezenta pentru artistul plastic, dincolo de o tentație pasageră, o certitudine?
 — Cum să vă spun, cred că la noi mai sînt încă destule deficiențe în ceea ce privește însușirea „meseriei”. Prin meserie eu nu înțeleg, pur și simplu, tehnica, și însușirea acesteia îndemnat, dacă vreți, care ține de creație, dar foarte mult, și de un meșteșug învățat care îți dă posibilitatea, ca regizor, să expui niște idei simple, în mod clar. De

— Pentru un pictor sau pentru un grafician, filmul de desene animate nu trebuie considerat ca un divertisment, ca o recreație. Nici măcar ca o recreație activă: filmul de animație e o treabă suficient de grea și de interesantă; îmi permit să spun asta decît nu am colaborat decît la un singur film: Mîmășianu.
 — Cum să se poate spune că începutul nu a fost de public. Un succes de public, o distincție acordată filmului la San Francisco... O primă întrebare ar fi aceasta: în ce măsură lumea animată poate prezenta pentru artistul plastic, dincolo de o tentație pasageră, o certitudine?
 — Cum să vă spun, cred că la noi mai sînt încă destule deficiențe în ceea ce privește însușirea „meseriei”. Prin meserie eu nu înțeleg, pur și simplu, tehnica, și însușirea acesteia îndemnat, dacă vreți, care ține de creație, dar foarte mult, și de un meșteșug învățat care îți dă posibilitatea, ca regizor, să expui niște idei simple, în mod clar. De

TEATRE

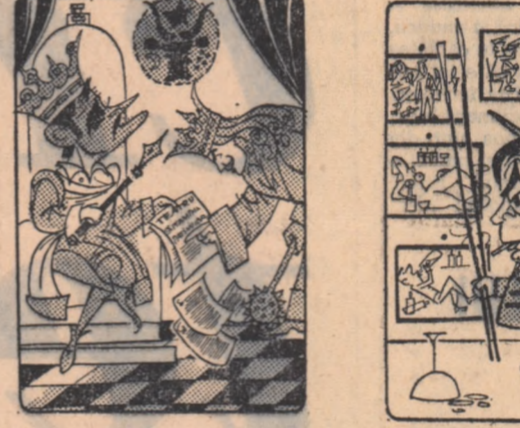
Teatrul National, sala Comedia: REGINA DE NAVARA (orele 10.00 și 15.00); OAMENI ȘI SOARECI (ora 19.30); sala Studio: CASTELIANA (orele 10.00 și 19.30); JOUL ADEVĂRULUI (ora 15.00). Opera Română: OEDIP (ora 11.00); TRAVIATA (ora 20.00). Teatrul de stat de Operă: CONTESSA MARIETA (ora 10.30); TARA SURSITULUI (ora 19.30). Teatrul de Comedie: CAPUL DE RĂTOI (ora 10.30); SFINTUL (ora 20.00). Teatrul „Lucia Sturdza Bulandra” sala din b-dul Schitu Măgureanu: PRIVEȘTE ÎNAPOI CU MINIE (ora 10.00); D-ALE CARNAVALULUI (ora 15.00); UN TRAMVAI NUMIT DORINȚĂ (ora 20.00); sala Studio: SFINTUL MIHAILĂ BLAJINU (ora 10.00); COMEDIE PE INTUNERIC (orele 15.00 și 20.00). Teatrul Mic: BĂTRINELE ȘI MAREA (ora 11.00); MEDALION ALECSANDRI (ora 19.30); AMINTIREA A DOUA DIMINEȚI DE LUNI (ora 20.00). Teatrul „C. I. Notara”, sala din b-dul Margheru: ACEST ANIMAL CIUDAT (ora 10.00); PETRU RABES (ora 19.30); sala Studio: CIND LUNA E ALBAȘTRA (ora 10.30).

TELEVIZIUNE

9.10 Pentru copii și școlari: filmul „Scott în Antarctica”. 10.55 Emisiunea pentru sate. 12.30 Concert simfonic: Orchestra Filarmoică din Moscova. 15.00 Caleidoscop sportiv în imagini. 16.00 Curierul artelor — emisiune de actualitate teatrală, muzicală și plastică. 16.30 Muzică populară românească. 17.00 Campionatul european de patinaj artistic (demonstrații); transmisiile de la Västerås (Suedia). 19.00 Magazin 111. 19.45 Telegazeta de seară. 20.00 Documente de piatră: Cetatea Bran. 20.15 Varietăți. 21.45 Film artistic „Recidiva”.

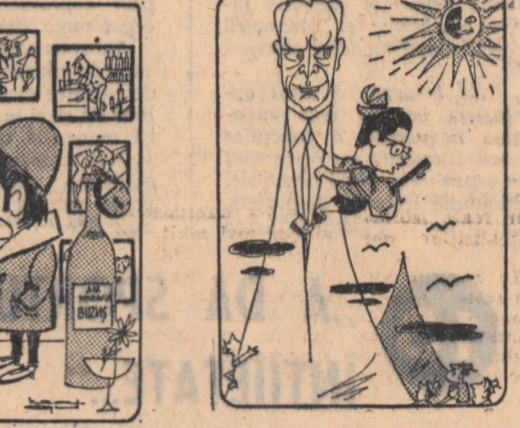
ESEURI ÎN TUȘ

O nouă piesă istorică românească „SĂPTĂMÎNA PATIMILOR” de Paul Anghel

PAUL ANGHEL: Mulțumit, Măria ta?

de NEAGU RĂDULESCU
 REUȘITA EXPOZIȚIE PILIUȚĂ
 de la Teatrul de Comedie

DUMITRU MICU: Lucian Blaga

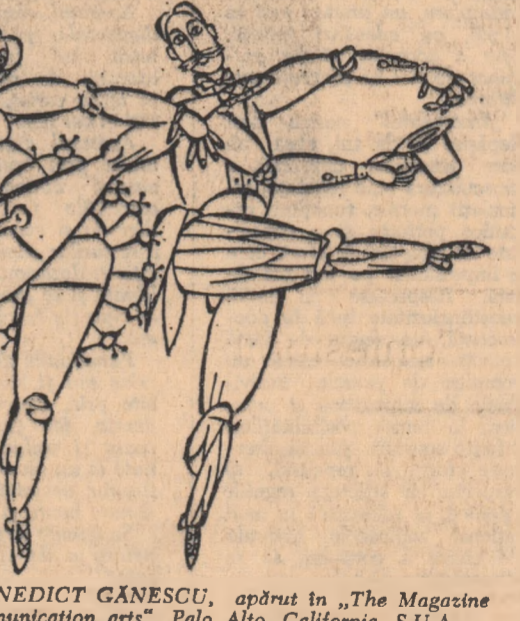
A. Bonnard: CIVILIZAȚIA GREACĂ Volumul I
 Elenistul elvețian André Bonnard își concepe lucrarea pornind de la o perspectivă sintetică asupra civilizației și culturii grecești. Materialul factual, ale cărui proporții vorbesc convingător despre erudiția autorului, este organizat într-un mod original, subordonat unei viziuni ce depășește limitele unui domeniu particular ca anvergură și ecou. O pondere esențială are în lucrare definierea spiritualității Greciei Antice urmărită în toate manifestările: politică, legislație, filozofie, artă etc.

Vă recomandăm aceste cărți
 George Călinescu: ULYSSE
 O selecție de articole critice necuprinse pînă acum în nici un volum dintr-o perioadă care premerge afirmării „călinescianismului” (prin „Istoria literaturii...”), dar care îi conține deja în mod vizibil. Autorul editează, Geo Serban realizează și un capitol aparte, „Opinii” — un fel de „jurnal de critic”, de un interes cu totul deosebit.
 Eugen Barbu: ȘOSEAUA NORDULUI volumul II
 Cunoscutul eroi al romanului lui Eugen Barbu, Dumitrana Mareș. Într-o nouă etapă a luptei lor: etapa pregătirii insurecției armate de la 23 August, în condițiile rigorilor de răză severitate pe care le aduce dictatura fascistă. Cu priceperea dovedită și altă dată, Eugen Barbu oferă cititorului o lectură edificatoare.

Interviu cu BENEDICT GĂNESCU DESPRE FILMUL DE ANIMAȚIE

— Pentru un pictor sau pentru un grafician, filmul de desene animate nu trebuie considerat ca un divertisment, ca o recreație. Nici măcar ca o recreație activă: filmul de animație e o treabă suficient de grea și de interesantă; îmi permit să spun asta decît nu am colaborat decît la un singur film: Mîmășianu.
 — Cum să se poate spune că începutul nu a fost de public. Un succes de public, o distincție acordată filmului la San Francisco... O primă întrebare ar fi aceasta: în ce măsură lumea animată poate prezenta pentru artistul plastic, dincolo de o tentație pasageră, o certitudine?
 — Cum să vă spun, cred că la noi mai sînt încă destule deficiențe în ceea ce privește însușirea „meseriei”. Prin meserie eu nu înțeleg, pur și simplu, tehnica, și însușirea acesteia îndemnat, dacă vreți, care ține de creație, dar foarte mult, și de un meșteșug învățat care îți dă posibilitatea, ca regizor, să expui niște idei simple, în mod clar. De

— Pentru un pictor sau pentru un grafician, filmul de desene animate nu trebuie considerat ca un divertisment, ca o recreație. Nici măcar ca o recreație activă: filmul de animație e o treabă suficient de grea și de interesantă; îmi permit să spun asta decît nu am colaborat decît la un singur film: Mîmășianu.
 — Cum să se poate spune că începutul nu a fost de public. Un succes de public, o distincție acordată filmului la San Francisco... O primă întrebare ar fi aceasta: în ce măsură lumea animată poate prezenta pentru artistul plastic, dincolo de o tentație pasageră, o certitudine?
 — Cum să vă spun, cred că la noi mai sînt încă destule deficiențe în ceea ce privește însușirea „meseriei”. Prin meserie eu nu înțeleg, pur și simplu, tehnica, și însușirea acesteia îndemnat, dacă vreți, care ține de creație, dar foarte mult, și de un meșteșug învățat care îți dă posibilitatea, ca regizor, să expui niște idei simple, în mod clar. De

Desen de BENEDICT GĂNESCU, apărut în „The Magazine of the communication arts”, Palo Alto, California, S.U.A.

— Spre exemplu, se vorbește mereu despre școala de la Zagreb. Mi s-a permis să întreb dacă, în afară de filmele văzute, purtînd girul lui Vukotić, școala de la Zagreb nu-și are și o semnificație aparte prin felul în care funcționează acest studiu?
 — Desigur. Și ar fi bine să înțelegem prin documentare nu numai filmele unui studiu, ci și felul în care se muncește acolo. Eu însă nu vreau să dau următorilor exemplu: toate studiourile de animație serioase produc în primul rînd filme pentru televiziune. Personal am făcut prin amabilitatea lui Alexandru Stark, cîteva generale la nivelul la care sîntem acum în România. Am vrut să fac și cîteva generale animate, dar, decamdată televiziunea nu are instalațiile necesare. Poate

INTERVIU *nostru*

La rugămintea mai multor elevi din Cluj, redacția l-a solicitat pe cunoscutul profesor clujean, Vasile Bologa, să ne vorbească despre:

Imi este greu, ca om în vîrstă, să răspund la solicitarea ca să mă pronunț asupra lecturii adolescenței, deoarece condițiile și preocupările adolescenței mele au fost atât de diferite de ale celor de azi; de bună seamă nu am destulă înțelegere pentru problema așa cum se prezintă în zilele noastre. Sint că sînt în primejdia să expun puncte de vedere complet învechite. Voi evita să mă pronunț asupra actualității; mă voi mărgini să depun fizele amintirilor. Ce lectură aveam eu la vîrsta de 12-18 ani? Aci trebuie din capul locului să disting două faze: lectura în epoca de trecere de la copilărie spre o incipientă maturizare, așadar la vîrsta de 12-15 ani și aceea a anilor 16-18. Este o cenzură clară între ele. Cînd eram de 12 ani se mai făceau simțite predelecțiile pentru lectura copilărească. Încă mă interesau și mă pasionau basmele.

Ispirescu, frații Grimm, Andersen imi incitau fantezia — și lucrul de care imi dau abia acum seama — imi sensibiliza gustul pentru poezie, pentru o estetică literară nativă dar fermecătoare. Sint conștient că această lectură a jucat un

rol important în propensiunile mele de mai tîrziu pentru literatură. În clasele inferioare ale liceului începuse și lectura obligatorie; opere literare recomandate de profesori, adaptate mentalității și înțelegerii unui copil care începea să aibă un orizont cultural oarecare. Aceste citiri impuse de multe ori creau o atitudine de rezistență; mai tîrziu abia, cînd mintea începea să mi se coacă, reluînd cele citite odinioară la cerere,

poate suferi și le citeam pe ascuns. Dar tot atît de mult imi plăcea literatura de aventuri bună. Imi aduc aminte că de mult m-a impresionat și m-a preocupat *Odiseea* și *Iliada*, poezite pentru copii, în proză, de un bun scriitor. Mai existau atunci — și formau centrul interesului nostru — frumoase povești cu indiani, de Fenimore Cooper, Karl May etc. Ele aveau o adevărată valoare literară; fantezia autorilor, bogată, dar

bine strunită nu ajungea la exagerările și goana după senzațional, din broșurile ieftine pomenite. Sint conștient că acest fel de lectură „eroică” în mod imperceptibil mi-au dezvoltat gustul pentru citirea literaturii literare mai profunde. Tot în acea vreme am dat de romanele și nucele lui Conan Doyle, „Sherlock Holmes”. Anume nu folosesc pentru ele termenul de literatură „poliștă”. Deși se broduu totdeauna în jurul unei crime

ta o literatură nepretențioasă, senină, de felul acesta cu prea puțină tendință spre satiră, în schimb cu un umor prietenos, care uneori te făcea să rîzi cu hohote. Pe cîlea aceasta am ajuns să înțeleg de atunci umorul bonom englez, mai ales la Dickens, (ale cărui calități scriitoricești superioare nu le puteam aprecia încă) care mă bucura mai ales prin acel ris sec, domol, atît de tipic anglosaxonilor. Astfel l-am desco-

ma documenta asupra filozofiei moniste și la 18 ani am citit, cu creionul în mînă, „Enigmele lumii” și „Mîinile vieții” de Ernst Haeckel. A-vînd o lectură mai ales în limba germană, m-am străduit să cunosc și literatura de popularizare științifică românească. M-am abonat la revista „Natura” și prin ea am putut să cunosc o serie de foarte buni popularizatori ai științelor din Tîra Veche. Prozații noștri imi plăceau, eram

drăznesc să mă pronunț critic asupra lecturii adolescenței de azi. Cred că aș părea foarte învechit. Un lucru însă afirm cu toată convingerea. Ori care ar fi preocupările speciale ale unui tînar de azi, care în mod necesar o pornește încã din clasele liceului spre anumite specializări (lectură științifică — în care nu includ însă cea fantastico-științifică, pentru care nu prea am înțelegere — cea istorică, mai rar cea filologică), cred că nici unul nu se poate să se dispenseze de o continuă lectură beletristică. Ea trebuie să existe întotdeauna în preocupările intelectuale, ca un mijloc de depășire a pozitivismului, de înălțare în sfera mai înalte, mai senine. Afirm că aceste sfere pot fi atinse înainte de toate prin lectura clasicii. Actualitatea literară pretutindeni, nu numai la noi, este într-o fierbere din care abia în viitor se va decanta cea ce va rămîne de valoare perenă. La încheiere, un avertisment. Televiziunea, cinematograful etc. nu pot să înlocuiască lectura! Au o notă de efemeritate care abate de la adîncire. Numai lectura care vrea să pătrundă în afunzime, lectura cu creionul în mînă și cu fișa alături, îți permite o temeinică însușire a valorilor intelectuale și spirituale.

VALERIU BOLOGA
om de știință emerit

LECTURILE ADOLESCENȚEI

— circa 17 000 000. Cel 400 000 de fotbaliști legitimați din statul Sao-Paolo, aparținînd la 660 de cluburi se întrec în cadrul mai multor divizi. Fiecare divizie numără 14 echipe. Botafogo (nu cealaltă echipă din Rio, ci Botafogo din Ribeirão — orașel la 300 km de Sao-Paolo) — cea care ne-a interesat — este o echipă foarte departe și trimiși Federației prea „ocupaj” — le oferim, totuși, câteva date despre fotbalul brazilian, în general, care pot, într-o oarecare măsură, să situiască pe scara valorilor reale izbînzile fotbalistilor noștri.

3. La meciul „selecționat” Angelo Niculescu — Piracicaba, intrarea a fost liberă. Un deputat local a ținut să-și distreze alegătorii și să le elisteze voințele oferindu-le o partidă de fotbal cu „o națională europeană care a învins Spania și Portugalia” — cum suna reclama.

(fără etalarea reclamagistă și excitantă a înșei amănuntele ei), ele erau înainte de toate bine construite psihologic și constituiau măiestrite demonstrații de logică. Alcătuiau o literatură de calitate. (Chiar acum, la bătrînețe, le recitesc cu plăcere.) Paralel cu aceste lecturi mă pasionau literatura umoristică. Am avut întotdeauna un simț pronunțat pentru umor; mi l-am păstrat pînă acum, e limi însenează bătrînețele. Exis-

perit și pe Mark Twain. Pe aceeași cale am început să gust încă din acea vreme pe Caragiale. Era o apropiere încă, superficială, fără înțelegerea criticii sociale, dar înviorătoare. Lată aria lecturilor mele în această primă epocă. Ca o lectură mai serioasă începuseră să mă intereseze povestiri istorice și cele de popularizare a zoologiei, pentru care aveam de atunci o pasiune deosebită, „Viața animalelor” de Brehm și poses-

volumele — într-adevăr remarcabile — ale colecției „Kosmos”. Era o literatură de popularizare inteligentă a științelor, la un înalt nivel, niciodată vulgarizatoare, întotdeauna însă și de valoare literară. În frunte era Wilhelm Bölsche, grație căruia am putut să mă documentez între 16-18 ani asupra principiilor probleme ale biologiei și geologiei, înainte de toate asupra evoluționismului. Prin ele mi s-a deschis poarta de a

fericit să constat că ei nu sint intru nimic inferiori celor străini, iar poezii noștri mari, Eminescu, Coșbuc, Goga, imi ofereau prilejul de a-mi exercita înțelegerea pentru literatura beletristică și gustul pentru frumos. Ar însemna însă să nu spun adevărul, dacă nu aș mărturisii că și în această fază de maturizare, literatura de aventuri și cea umoristică ocupau mai departe un spațiu important în lectura mea. Repet că nu in-

BOTAFOGO, dar nu cel din Rio

După înfringerea suferită în fața lui Botafogo, selecționata alcătuită de Angelo Niculescu, ne-a spulberat nu mai departe decît a doua zi, ori ce urmă de amărăciune, invingînd cu exact același scor, 6-2, pe Piracicaba.

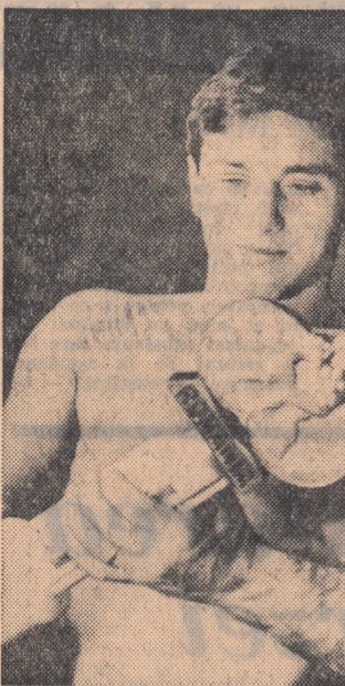
2. „France Football” 23 de state. Plecare stat ar Federația sa și campionatul său propriu. Numărul jucătorilor de fotbal

SPORT

CEL MAI TARE OM

„LUPTLE INSEAMNĂ: FORȚĂ, TEHNICĂ, ATENȚIE, ABILITATE, HOTĂRIRE, REFLEXE... DIN IMBINAREA LOR IEȘIE... AURUL MEDALIILOR” (ION BACIU)

ION BACIU, campion mondial la lupte: vîrsta: 23 ani; înălțime: 1,62 m; greutate: 57 kg; locul nașterii: comuna Tupari; anul începerii activității sportive: 1959 la clubul „Rapid”; primul antrenor: Dumitru Hitru; din 1964 activează la clubul „Steaua”, antrenor: Gheorghe Șuteu.

„Il am în față pe japonezul Hanahara. Nu am dormit toată noaptea, iar emoțiile imi sporesc starea de oboseală. Mă apropiu de el, îl ating și în clipa aceea uit totul. Chiar și de întinderea de mușchi, chiar și de injecția cu novocaină. Abia în clipa în care arbitrul îmi ia mîna și mi-o ridică, înțeleg că aplauzele imi sint adresate.”

„Ah, bucuriile astea le simț că-ți apăsă pe umerii chiar dacă umerii sint de... luptător! Bucuriile mari, înseamnă, răspunderi tot atît de mari.”

„Miciuț meu” Cristian se acomodează repede cu „salteaua”. Și medaliiile îi plac. Îl las anume să se obișnuiască cu ele, cum au făcut cu mine maestrul Dumitru Pirvulescu și Ion Cernea. Căci cine știe? Gustul vine...”

„După ce am devenit campion mondial, mă bătea gîndul să mă retrag din sport! Imposibil. Cînd Olimpiada se anunță la orizont, tu, cel care-ai justificat odată speranțele, devii, cel puțin teoretic, o medalie.”

INTERMEZZO ILLUSTRAT

CU

STARURILE

DIN LUME

CU

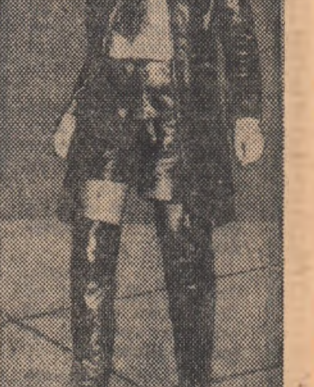
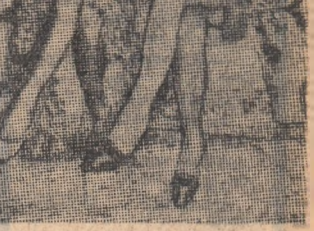

„Cînd urci pe saltea nu mai există nimic în afară de dorința de a învinge. Numai că acest lucru îl simt dol oameni deodată.”

Cînd a coborît pe aeroportul din Londra modest, cuminț, surzătoare, cu beretă și păr scurt, Brigitte Bardot a provocat stupoare.

Era cazul? Părul se mai schimbă...

Tot mai frecvent, Sofia Loren adaugă strălucirii persoanei sale un ornament inedit: tinerețea incredibilă a mamei — frumoasa Romilda, actriță de music-hall, supranumită cîndva Greta Garbo a Italiei. Cînd să fi fost aceasta? Misterul este stranic apărut.

Tîndra atletă rapidistă Virginia Bonci a stabilit recent, cu 1,71 m., un nou record republican de sală la săritura în înălțime junioare. Performanța, bine cotată pe plan internațional, inferioară cu numai 2 cm. recordului republican în aer liber care-i aparține se înscrie pe linia rezultatelor de prestigiu ale eleei profesorului Constantin Dumitrescu de la care așteptăm, în continuare noi... vești.

Confesiunile marilor campioni olimpici

In timp ce la Grenoble grădinarul pregătesc mîile de trandafiri ce vor fi aruncați din văzduh peste capetele sportivilor din toată lumea, veniți la Olimpiada Albă, eu voi derula pentru cititorii confesiunile marilor campioni olimpici. In fantasticul convot al laureatilor, ce urcă spre Olimp, mi-a fost dat să cunosc pe mulți din oamenii-legendă despre care se vorbește de ani și ani. L-am zărit chiar pe Herodot și mi-am amintit că el a citit nu o dată la Olimpiada pagini din scrierile sale. L-am văzut, de asemenea, pe Teogene din Tasos, maestrul la alergări și pușilă, ca și pe uriașul Polidamas din Tesalia, neîntrecut la luptele de panacru, despre care se spune că a ucis un leu cu mîinile goale! — Pari nedumerit, Polidamas, îl spun voinicului ce s-a oprit acum în dreptul unei fetițe. — Nu înțeleg ce caută copilă aceasta printre noi. N-o cunosc. — Milioane de oameni o știu însă. E Sonja Henie. „Zina oglinzilor de gheață” e gata să plîngă. O

mingii și mă străduiesc să-i explic că pe vremea lui Polidamas nu existau campioane olimpice, cu atît mai puțin la... patinaj artistic. Anticii nu au organizat Jocurile de iarnă. Ele încep să se despartă de-abia din 1924, la Chamonix. Remarcă că lîngă fetița buclată pășete o doamnă încurajată de ani, dar cu un mers neobișnuit de sprinter. Înțelege nedumerirea mea. — Eu sint Sonja Henie — cea de azi. Nu răd mai recunoașteți? Memoria mea face un efort și pătrunde dincolo de ridurile vîrstei, redescoperind chipul fermecător al fostei campioane olimpice, ajunsă după aceea celebră stea de cinematograf.

— Ce v-a interesat în copilărie, în afară de jucării? — Să nu uitați că tatăl meu fusese la sfîrșitul secolului trecut campion mondial de ciclism și că sportul avea o bază deci în familia noastră. Am urmat mai tîntii o școală de dans, iar la 11 ani eram campioana Norvegiei la patinaj artistic.

donat decît ca sportiv. M-a atras cu putere filmul. Așa se face că am ajuns la Hollywood. Cititorii mai tineri știu poate mai puține lucruri despre drumul pe ecran al acestei mari campioane olimpice. Și astăzi cinematicele programează filme de succes în care joacă „Zina ghețurilor”. Debutul și l-a făcut în 1937 cu filmul „Una dintr-un milion”. Apoi, balerina cu patine, joacă în „Gheață subțire”, „Steaua norocului”, „Tara de ghiță”, „Romanța pe zăpadă”. — Sonja, care pelliculă ne-o recomanzi, acum, cînd ai renunțat la platoul de filmare? — Cred că „Serenada din Valea Soarelui”, realizată în 1941 în regia lui H. B. Hombertone și avînd partener pe John Payne. Imi place la fel și filmul „Totul se petrece noaptea”,

unde am jucat alături de Milland Ray. — Cu filmul aști terminat-o? — Regizez acum spectacole de balet pe gheață. (Unde sint volutele ei de pe oglinda patinoarului?) — Nu observasem că dialogul era urmărit de un tînar aflat în apropiere. — A, Tonny Sailer!

nă de la Cortina d'Ampezo, din 1956. Am cîștigat medalia de aur la slalom urias, special și la coborîre. Campionatele mondiale din 1958 mi-au adus primul loc la slalom urias, coborîre și combinata alpină. — La 20 de ani campion olimpic. De ce ai abandonat schitul atît de repede, numai la 24 de ani? — Am făcut-o la aceeași vîrstă cu Sonja, și pentru același motiv: filmul. — Am văzut și noi acum 2 ani „O stea cade din cer”. Simpatice. — Voi mai realiza, sper, destule. Pe curînd! — M-am despărțit cu regret de acest „Diavol al zăpezilor”, care a devenit însă ngeraș... pe ecran. Tocmai mă gîndeam să-l opresc pe marele campion olimpic de tînet Johnny Weissmüller, alias Tarzan, cînd mi s-a transmis un apel. Secretarul de redacție mă așteptă să prădau rîndurile pentru pagina de astăzi. Mă grăbesc deci spre tipografie. La vîntoarea noastră întîlnire, un reportaj despre Tarzan și alți olimpici care au evoluat și pe careul magic al cinematografului.

Un desenator american și-a imaginat frumoasele vedete de astăzi ajunse în pragul bătrîneții.

„Care va fi fost din schițele de mai jos Brigitte Bardot? Care să fi fost Vanessa Redgrave?”

STELE PE ZĂPADĂ

— Am auzit că discutați despre film, și cum filmul... — Știm. Ai devenit actor de film și cîntăreț de muzică ușoară. — N-ai vrea să discutăm mai tîntii despre campionul olimpic Sailer? De exemplu, cum ai ajuns să schiezi atît de bine? — Eram campion înainte... de a fi. Știti, tatăl meu fusese cabanier în Kitzbuehl. Am fost nevoit încã de copil să fac diferite curse pe schiuri spre casă... — Cel mai mare succes? — La Olimpiada de tar-

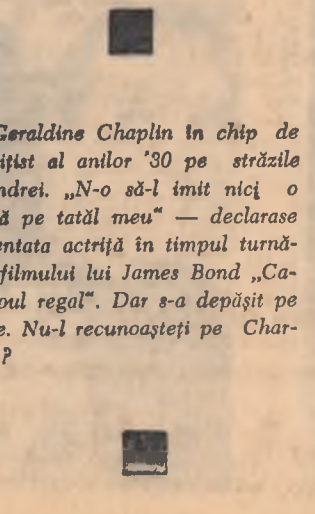
In cariera mea am cucerit 10 titluri de campioană mondială, 6 medalii de campioană a Europei și de 3 ori am fost declarată campioană olimpică. Pentru prima dată am cîștigat la Olimpiada de la St. Moritz. Aveam 15 ani. Ambitiile nu s-au oprit aici. Am urcat pe podiumul olimpilor în anul 1936 la Lake Placid și în 1936 la Garmisch — Partenkirchen. — Cum se face că aști abandonat patinajul la numai 24 de ani? — De fapt nu l-am aban-

— Am auzit că discutați despre film, și cum filmul... — Știm. Ai devenit actor de film și cîntăreț de muzică ușoară. — N-ai vrea să discutăm mai tîntii despre campionul olimpic Sailer? De exemplu, cum ai ajuns să schiezi atît de bine? — Eram campion înainte... de a fi. Știti, tatăl meu fusese cabanier în Kitzbuehl. Am fost nevoit încã de copil să fac diferite curse pe schiuri spre casă... — Cel mai mare succes? — La Olimpiada de tar-

— Am auzit că discutați despre film, și cum filmul... — Știm. Ai devenit actor de film și cîntăreț de muzică ușoară. — N-ai vrea să discutăm mai tîntii despre campionul olimpic Sailer? De exemplu, cum ai ajuns să schiezi atît de bine? — Eram campion înainte... de a fi. Știti, tatăl meu fusese cabanier în Kitzbuehl. Am fost nevoit încã de copil să fac diferite curse pe schiuri spre casă... — Cel mai mare succes? — La Olimpiada de tar-

— Am auzit că discutați despre film, și cum filmul... — Știm. Ai devenit actor de film și cîntăreț de muzică ușoară. — N-ai vrea să discutăm mai tîntii despre campionul olimpic Sailer? De exemplu, cum ai ajuns să schiezi atît de bine? — Eram campion înainte... de a fi. Știti, tatăl meu fusese cabanier în Kitzbuehl. Am fost nevoit încã de copil să fac diferite curse pe schiuri spre casă... — Cel mai mare succes? — La Olimpiada de tar-

— Am auzit că discutați despre film, și cum filmul... — Știm. Ai devenit actor de film și cîntăreț de muzică ușoară. — N-ai vrea să discutăm mai tîntii despre campionul olimpic Sailer? De exemplu, cum ai ajuns să schiezi atît de bine? — Eram campion înainte... de a fi. Știti, tatăl meu fusese cabanier în Kitzbuehl. Am fost nevoit încã de copil să fac diferite curse pe schiuri spre casă... — Cel mai mare succes? — La Olimpiada de tar-

SATIRĂ

„EU, FUGĂRITUL“

Onorată televiziune, Urmăresc plin de indignare serialul „El Fugitiv“, pe care îl transmiteți în fiecare sâmbătă, la orele 21.00. În fond, ce face acest „El Fugitiv“? Fuge, se ascunde de poliție, vrea să afle cine i-a ucis nevasta. Ei și, ce-i cu asta? Ținând seama și de faptul că acest film se apropie de sfârșit, vreau să vă propun un nou serial, care va dura 15-18 ani, în care protagonistul să fie

un nou serial

nica a întreținut relații intime și că Bombonel nu e al meu ci al lui — motiv pentru care am divorțat. Tovarășii de la tribunal n-au vrut să meargă la fața locului să-l caute pe individul cu

eu. Filmul cred că ar fi foarte nimerit să se numească „Eu, Fugăritul“, care în traducere exactă înseamnă: Eu fug. Pentru că, să știți dv., eu fug de 15 ani, dacă nu mai mult, uneori sunt prins, dar reușesc să fug din nou în câteva vorbe, tot într-o fugă o țin. Spre deosebire de El Fugitiv, Eu Fugăritul nu urmăresc pe nimeni, ci alții mă urmăresc pe mine. În raptul capului nu vreau să știu ce se întâmplă cu nevestele mele (fostele) dar ele, iubitoare cum le știți, vor să știe în fiecare lună — la salariu — unde sînt. Să vă explic mai pe larg cum stau lucrurile. Cu prima nevastă, Bombonela, m-am căsătorit acum 17 ani. Imediat după nuntă am petrecut 2 ani de zile pe cel mai înalt vîrf din Munții Himalaya (nu-i vîrf numele), unde se spune că nu a ajuns picior de om. Aici s-a născut și Bombonel. Am aflat însă că prin acești munți umblă un oarecare Everest — un tip foarte înalt — cu care cred că Bombo-

precina și m-au pus pe mine să plătesc pensie alimentară. De la această gravă eroare judiciară am adăugat numelui meu pseudonimul de: „Eu, Fugăritul“. Cu a doua nevastă, Rozica, m-am căsătorit din dragoste. O iubeam ca un nebun, o iubeam pînă la ultimul leu. Ea susținea că beau banii, lucru inexact. Știți și dv., că banii trebuie să circule, așa că și eu făceam tot ce era posibil ca acești bani să umble. Nu știu cum s-a făcut, dar nevastă-mea (fostă) a făcut și ea un copil, o fetiță. Aici s-a întâmplat a doua gravă eroare judiciară. Când a născut Rozica, eu nici nu eram cu ea, ci cu Anghelina. Dar poți să-i convingi pe judecători? Ei știu una și bună: grupa de singe, asemănarea etc., etc., parcă n-au voie oamenii să semene între ei. Seamănă ele tramvaiele unul cu altul, oamenii și, iar porprie pe salariu pentru pensie. Anghelina a dat ea divorț de mine. A declarat, ingrata, cu

„CINE SAPĂ GROAPA ALTUIA CADE SINGUR ÎN EA“

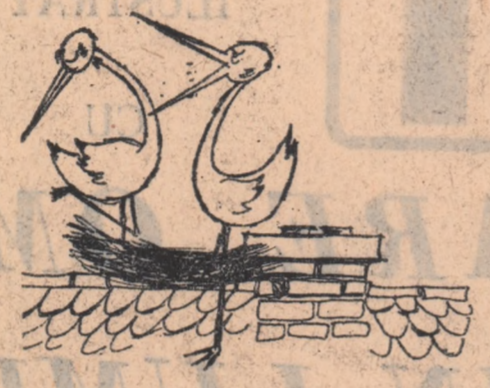
PROVERBE

de ION BĂIEȘU

Doi oameni săpau pe un câmp două gropi alăturate. Unul săpa o groapă, altul o groapă. Când și când oboseau și se opreau din lucru, pentru ca să scuie în palmă. Uneori intrau în vorbă.

— Groapa aceea pe care o sapi este groapa dumitale? — Da, este groapa mea. Dar groapa pe care o sapi dumnea-ta a cui e? — Este groapa mea. — Eu cred că e foarte bine ca fiecare să-și sapsă groapa lui. — Da, e cît se poate de normal. Săpără mai departe. Soarele se ridică de două sulii pe cer. Li se făcu foame și începură să mănînce. — Domnule, zise unul dintre ei cu gura plină, scuză-mă că te întreb: îți face plăcere să-ți sapi singur groapa? — Da, domnule, pentru că o sap spre folosința mea personală, nu pentru ca să o valorific. — Deci nu ești un gospodar profesional? — Nu, domnule, deși aș fi vrut să fiu pentru că este o meserie serioasă și foarte filozofică. — E adevărat, meseria prezintă acest avantaj, dar prezintă și dezavantaj: toți gospodarii suferă din cauza complexelor deșin beștii sau alcoolici. — Asta depinde de la caz la caz. — E oare adevărat că gospodarii profesioniști lucrează mînd-n mînd cu clopotarii? — Și cu dricarii. Sînt o adevărată mafie. Nu e mort să

INTOARCEREA TATALUI POCAIT

— ...Ca femeie, le-am adus copilul. Tu măcar, tin-te de el, să-i dea pensia...

— Ai crescut, fiule, între timp. Nici nu mă așteptam să fii atît de mare! — Și tu, atît de... mic!

MIC TRATAT DE PROFITOLOGIE (I)

de NICOLAE MINEI

Trecînd la considerațiile generale pe care le anunța în urmă cu o săptămîină, sumara noastră întoarcere este evident că idealul pentru un h.p.' ar fi să-și poată alege, încă din faza prenatală, părinții care-l convînt. Vehiculul perfect ar fi o barcă pe care pasagerul ei s-o ghidaze direct spre hornul casei unde locuiește familia cea mai potrivită. Din păcate, actualul stadiu de dezvoltare a embriologiei nu permite o asemenea realizare, nici măcar în laborator.

Indivizi care, pînă la o anumită vîrstă, au aparținut în mod indiscutabil speciei homo sapiens, trec de dragul pulilor lor, în specia homo profitans. Examinat în laborator, pentru a se vedea în ce mod au eliminat din organism substanța care i-ar fi reținut de la asemenea procedee — constința —, s-a

Orientarea berzei

ale altora să asfalteze soseaua vîieșii pe care calcă fiul sau fiica lor. Dacă imensa majoritate a părinților din această categorie se limitează la un asfel de rol pasiv — pe care de obicei nici măcar nu știu că-l joacă —, unii dintre ei adoptă o atitudine mai activă, înălțurînd cu propriile lor mîini obstacolele din calea progeniturilor. Profitologii au remarcat în această privință o deosebit de interesantă mutație biologică:

Me-

RĂSPUNS PROMPT

Pe timpuri, cînd Goethe nu era încă un mare și recunoscut poet, se plimba prin parcul de la Weimar. Pe o cărare îngustă, pe care nu putea trece decît un singur om, el se întîlni cu un critic literar, care era pornit împotriva lui desființîndu-i toate opiniile. Stînd față în față, criticul exclamă arrogant: — Eu nu ocolesc pe nici-un nebun!

mora-

O CALĂTORIE IEFTINĂ

Intr-o zi, un berlinez se plimba împreună cu familia sa prin centrul orașului. Seara, cînd trebuiau să se întoarcă acasă, tata opri un taxi și întrebă pe șofer: — Vă rog să-mi spuneți exact, cît costă drumul pînă la Grünau?

Șoferul, simțînd zgîrcenia omului, răspunde ironic: — Vreo douăzeci de mărci pentru dumneavoastră și șoia dumneavoastră; pe copii îi duc gratuit.

Cu o vîdită bucurie, tata se adresă copililor: Urcați-vă, copii, repede! Nenea vă duce acasă. Mama și cu mine venim după voi cu metroul.

bile

DE VINA E ALCOOLUL

Regele Frederic August din Saxonia avea un frizer, căruia îi plăceau vinurile la fel de mult ca și regelul. Într-o zi, bărbierîndu-l pe rege, avu ghinionul să-l taie. Acesta îi ceru furios: — Asta e numai și numai datorită blestematului de alcool!

— Da, din păcate, conșimți bărbierul schîfnîd o plecăciune de scuză. Numai alcoolul înaprește pielea așa de mult...

Plecă și rățică pe străzi, ogîndîndu-și statura impozantă în bălțile rămase pe asfalt, după ploaia aceea de septembrie. Se gîndi ce greu îi va fi să afle adevărul și, convins că va reuși, Chefaru schimbă pe nesimțite halnele de pe el devenind ostes al adevărului sau, cum se zice, detectiv particular. Îi lipseau dovezile, toate dovezile, și se simțea nepus de trist că va trebui să dea multe ochiuri adevărului pînă să ajungă la el.

— De unde să încep? Scrierile erau toate la fel. Deci, au fost cumpărate din același loc. La să mă duc eu la poștă, să-mi văd de noua meserie. Și să întreb, poate că tot de acolo au fost cumpărate cărțile poștale. — Intră-adevăr, ajunse la poștă și întrebă pe fetele care vindeau cărți poștale, dacă-și amintesc să fi cumpărat cineva 12 bucuți deodată. Da, da, e bine așa.

— Da, uite de la mine a cumpărat un militar, zise una din fete.

— Și de la mine a cumpărat un muncitor de pe șantier. — Și de la mine a cumpărat o fetiță...

Rățicit, între atîtea căi posibile, Chefaru se hotărî să meargă acasă să se culce, căci, se știe, toate lucrurile mari se fac după un somn bun. Dar poștașul nu uită să-și prezinte — înainte de toate — demisia din funcția de poștă, demisie care îl va respînda și Chefaru se enervă, înțelegînd că va trebui să fie în continuare un om ambiguu, un om cu două fețe, cu două meserii contradictorii.

— Cînd ești poștăș, păstrezi secretul, cînd ești detectiv, afli secretul. Iată în ce dilemă mă pune viața!

Ante, apud, ad, adversus, circum, circa, citra, cis...

Asta viaș Chefaru, în toată noaptea zbuciumată, care urmă morții doamnei Popescu. Somnul era greu, celos, parcă făcut din smolă galbenă, fierbinte. Veneau pasări ciudate cu două capete (unul — de serviciu, celălalt — de rezervă) și pronuntau aceste cuvinte, care pe Chefaru îl loveau în inimă, direct în inimă, blocîndu-i căile respiratorii și fă-

șii, dacă n-ar fi fost un cuvînt de circulație, fără îndoială că ar fi strivit filința speriată a modestului poștăș. — Aceste pasări vorbesc latinește, șopti Chefaru, adîncit în odihna sa, și se gîndi încă o dată, în somn, ce greu îi va fi să prindă pe asasin.

Postașul locuia la marginea cartierului, într-o casă mică dar suficientă, lui și familiei lui, care se compunea din Chefaru-tatăl, trecut în scripțe „Ion S. Chefaru“, din soția lui, Minodona Chefaru, pe care veștile o strigau (fîrtește cu o oarecare răutate), „Chefaroaica“, din cei doi copii, Iluță Chefaru și Silvia, care deocamdată, așvînd numai 15 ani, se numea tot Chefaru. Bineînțeles, că omul nu spusese nimic

UMOR

constatat că o topiseră în solventul cunoscut sub formula „Nu-i pentru mine, e pentru copil!“

Din păcate pentru h.p. (și aceasta face inutilă orice eventuală dirijare a berzel) fenomenul desorls mai sus are loc din ce în ce mai rar.

De regulă, cînd micul profesor se adresează tătului său, sollicitîndu-l să facă uz de titlul (sau funcția, sau relațiile) lui se produce o reacție în lanț. Efectele ei asupra sollicitantului au fost descrise

FIȘĂ DE DIALOG

Intrebare: Ca actor ce impresie vă face actuala stagiune teatrală. După numărul premierelor și al lucrărilor originale prezentate?

Intrebare: Repetați, după cum ne-am dat seama înainte de a lua această pauză, în Figaro. Spuneți ca viitoare premieră să adauge un plus de interes acestei stagiuni?

Intrebare: Cîntîndu-vă ieri la telefon am dat de celălalt Ștefan Bănică, care după felul în care articula n-a împlinit încă cîrta unei stagiuni teatrale. Ca proaspăt tată ce impresii vă fac jucăriile pentru copii și calitatea ilustrațiilor din unele cărți destinate acestei vîrste?

Intrebare: Sînteți un căutat actor comic al telespectatorilor noștri. Ați fi unutul dintre cei mai indicați să judecați valoarea textelor umoristice. Aveți vreo părere despre ele?

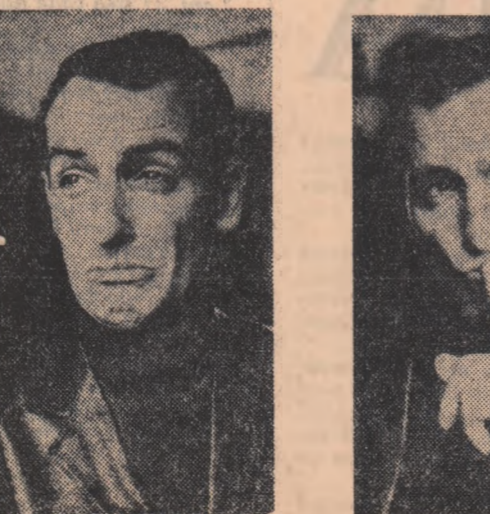
Intrebare: Cu un an în urmă un coleg mi-a relatat că, făcîndu-vă o vizită în apartamentul blocului nou în care locuiți (pe bulevardul 1 Mai nr. 154) cu curgea în casă. După un an... Tot?

Răspuns:

Răspuns:

Răspuns:

Răspuns:

alor săi despre accident, încît soția puse, pentru un moment, tuburarea fizico-psihică a capului familiei, pe seama vreunei aventuri fizice, la monstrul care zace în orice om darmită într-un om ca acesta, nici prea cult, nici prea nebun, nici prea tînar. Șoia primii visurile teribile ale sotului ca pe o gripă oarecare și nu dădu curs strigătelor de junglă ale organismului lîngă ea. Doamna Chefaru avea în seara aceea pierdu foarte mult, fapt regretabil pentru noi, dar normal pentru ea, care — de ce n-am spune-o? — n-avea chemare de detectiv. N-avea și gata. Cu asta trebuie să te naști. Nu poți distiga ceva ce nu e în tine. Și, în general, doamna Chefaru se ocupa corect și scarbăd de gospodărie, știa să pună murături, știa să dea la găini, dar chemare de detectiv n-avea, n-avea vocație, și nimeni nu trebuie să o condamne că în acel moment de grea cumpănă pentru consorțiu ei, ea s-a ținut de o parte, într-o puternică neutralitate. Cineva cu prea multă fantezie ar putea bănuși, observînd dezinteresul doamnei pentru acțiunile sotului, că ea este asasinul. Îi asigurăm pe cititori că nu aici trebuie căutați mobilul crimei. E adevărat că sînt unele date în acest sens, unele de-a dreptul apăsătoare, precum ar fi acela că doamna Chefaru posedă pe măsuta ei de toaletă 12 (adică douăsprezece!) cărți poștale înfiorate de asemănătoare cu cărțile poștale ale morții. Și ar mai fi ceva: Minodona Chefaru avea în seara aceea niște ochi hulpași și avea o dezordine în mișcări, caracteristică stărilor de alergie, alergii a sufletului, ce se manifestă astfel numai după cine știe ce greșelă. Dar toate acestea nu trebuie să vă inducă în eroare. Nu doamna Chefaru, a pus la cale totul, deși ajunsese la vîrstă cînd lubrea și respectul față de sot se metamorfozase într-un fel de ură șigănică și-l zădăra tot timpul și-l punea la tot felul de încercări, ce depășeau puterile unui om de 50 de ani. Dacă e să mărturisim ce mare greșelă săvîrșise doamna Chefaru, de-l trimurau minile și le se bîntuiau tacîmurile pe masă, s-o spunem. Doamna Chefaru spărsese minunatul serviciu de ceal alt familiei, făcînd din sticlă incasabilă, și care se bucura de toată admirația sotului. Așa trebuie privite lucrurile, și să ne întoarcem la domnul Chefaru care, uite, doarme, ca un somer fără șanse.

— Dar ai servicii, omule. Dar ești încadrat unde, dar munca ta se varsă în munca colectivului, dar este inadmisibil că faci! zise doamna Chefaru, bombăni doamna Chefaru, la ore 6 dimineața și simți în suflet un fior obiectiv.

(VA URMA)

Fotografii de E. HOFER

Telegrame de felicitare adresate tovarășului Nicolae Ceaușescu

Cu prilejul celei de-a 50-a aniversări a zilei de naștere, tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretarul general al Comitetului Central al Partidului Comunist Român, președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, a primit telegrame de felicitare de la Luis Corvalan, secretar general al Partidului Comunist din Chile, Y. Demir, prim-secretar al C.C. al Partidului Comunist din Turcia, Edgar Woog, secretar general al C.C. al Partidului Muncii din Elveția, S. Mikunis, secretar general al Partidului Comunist din Israel, M. Viner, secretar al Biroului Politic al C.C. al P.C. din Israel, Knud Jespersen, președintele Partidului Comunist din Danemarca, Amilcar Cabral, secretar general al Partidului African Independent din Guineea Portugheză și Insulele Capului Verde, Lelio Basso, președintele C.C. al Partidului Socialist Italian al Unității Proletare, Comitetul Central al Partidului Socialist din Chile, Biroul Internațional al Partidului Socialist Italian și al Partidului Social Democrat Italian unificate, Knut Løfnes, președintele Partidului Socialist Popular din Norvegia.

Au trimis, de asemenea, telegrame de felicitare Urho Kekkonen, președintele Republicii Finlanda, Habib Burgiba, președintele Republicii Tunisia, arhiepiscopul Makarios, președintele Republicii Cipru, Ahmed Seku Ture, președintele Republicii Guineea, U Thant, secretar general al O.N.U., generalul Suharto, președinte ad-interim al Republicii Indonezia.

(Agerpres)

EXPOZIȚIE JUBILIARĂ LA TIMIȘOARA

TIMIȘOARA. — Cu prilejul împlinirii a 60 de ani de activitate a asociației „Fauna Banatului”, simbioză după-amiază, la Timișoara s-a deschis o expoziție jubiliară de păsări și animale mici, prezentate de crescătorii amatori din regiune. La aniversarea asociației faunei mici din Banat au participat reprezentanți ai asociațiilor de păsări și ani-

male mici din București, Cluj, Iași, Brașov și din alte orașe din țară, precum și Cehoslovacia și Ungaria. Sunt expuse pe standurile cu voliere și colivii porumbi, păsări de curte și păsări exotice cinstitoare, fazani argintii și păuni, iepuri de diferite rase.

(Agerpres)

Plecarea tovarășului Just Lippe

Simbătă a părăsit Capitala tovarășul Just Lippe, secretar al Comitetului Central al Partidului Comunist din Norvegia, care, la invitația C.C. al P.C.R., a făcut o vizită în țara noastră. La plecare, pe aeroportul Băneasa, oaspetele a fost con-

duc de tovarășii Paul Niculescu-Mizil, membru al Comitetului Executiv, al Prezidiului Permanent, secretar al C.C. al P.C.R., Andrei Ștefan, prim-adjunct de șef de secție la C.C. al P.C.R., de activiști de partid.

Sosirea unei delegații a Partidului Comunist din Izrael

Simbătă, a sosit în Capitală o delegație a Partidului Comunist din Izrael, formată din tovarășii Samuil Mikunis, secretar general al Partidului Comunist din Izrael, și Moshe Sneh, membru al Biroului Politic al C.C. al P.C.I., care face o vizită în țara noastră.

La aeroportul Băneasa, delegația a fost întâmpinată de tovarășii Paul Niculescu-Mizil, membru al Comitetului Executiv, al Prezidiului Permanent, secretar al C.C. al P.C.R., Mihai Dalea, secretar al C.C. al P.C.R.

INFORMATII

Simbătă la amiază, Jerzy Fidler, însărcinatul cu afaceri ad-interim al R. Polone la București, a organizat, în sălile ambasadelor, o întâlnire prietenească, cu ocazia vizitei în țara noastră a prof. dr. Bogusław Lesnodorski, decanul facultății de drept, a Universității din Varșovia.

Au luat parte reprezentanți ai Comitetului de Stat pentru Cultură și Artă și alți oameni de știință bucureșteni.

Telexuri sosite la Ministerul Economiei Forestiere vestecă Pavilionul românesc de la Târgul internațional de mobilă de la Köln din R. F. a Germaniei, se bucură de succes. Marea număr de țări și firme participante la Târg fac din această manifestare principalul eveniment al anului pentru comerțul de mobilă. Prezentând tipuri variate, realizate într-o concepție originală, Pavilionul românesc a

atras, încă din primele zile o mare atenție de public și numeroase solicitări din partea unor case de afaceri pentru încheierea de contracte comerciale.

(Agerpres)

A APĂRUT:
„LUPTA DE CLASĂ”
Organ teoretic și politic al Comitetului Central al Partidului Comunist Român
număr pe ianuarie, 1968

DIN SUMAR:

Mesajul de salut adresat tovarășului Nicolae Ceaușescu de Comitetul Central al Partidului Comunist Român, de Consiliul de Stat și Consiliul de Miniștri ale Republicii Socialiste România cu prilejul celei de-a 50-a aniversări a zilei de naștere. Constantin Dăscălescu: Creșterea rolului organelor de partid în conducerea economiei. Gheorghe Pană: Coordonate noi ale stilului de muncă. Dumitru Balala: Comitetul comunal de partid — o formă organizatorică cerută de viață. Iosif Uglar: Rezultatele practice ale aplicării criteriilor de apreciere a muncii de partid. I. Rachmut: Planul de stat, plata și pirghile valorice. Gheorghe Siclovian: Temelurile obiective ale formării preturilor în economia noastră socialistă. Virgil Ioanid: Factorii ai sistemărilor localităților urbane și rurale. Cadrul natural și populația. I. Iordăchiescu: Teoria generațiilor și cerințele concrete în sociologia contemporană. Colectiv de cadre didactice de la Institutul politehnic „Gheorghe Gheorghiu-Dej” București: Orizontul studențescului inginer. Filmul românesc și problemele actualității: Răspund la ancheta redacției. Petre Sălcuțeanu, Nicolae Tic, Constantin Stoicuț, D. I. Suchianu, Nicolae Velea, Malvina Urșianu.

La timpul convenit, în presă, la radio și televiziune s-a vorbit și s-a înfățișat cu amănuntele de început Hotărârile Partidului și Statului nostru cu privire la construirea unui nou Institut politehnic bucureștean. S-a publicat atunci, pe prima pagină a majorității publicațiilor, macheta construcției. Au trecut doi ani și, așa cum s-a în-

vădit, în folosință odată cu debutul anului universitar 1968—1969. Ritmul lucrărilor pe șantier este normal.

Așa este, ritmul lucrărilor este normal. În ziua și la ora în care fmi începem investigațiile foto și de notație, iarna era într-o perioadă blândă. Adușăgi la această blîndețe a zilei de iarnă blîndețe a ochilor con-

Foto-reportaj de ION CUCU PE ȘANTIERUL POLITICII TEHNICII BUCUREȘTENE

STERE TURCU

acum, aici, sub noi (ne aflăm la etajul III al unei dintre clădiri și se apropie de grup Stere Turcu șeful unei brigăzi de fierari betonizări) s-ar afla adunați aici 3.000 de primii viitori studenți. Le-ăș spune, poate că duminelor nu știu, că atunci când în toamna lui 1968, tovarășul Nicolae Ceaușescu a venit la locul viitorului institut să vadă ce și cum, dînsul a propus să se adauge pe loc la macheta inițială alte două clădiri, acela a unei case de cultură și a unei biblioteci universitare cu aula.”

Ne aflăm într-un viitor laborator și de aici se deschide perspectiva asupra șantierului.

Stere Turcu are palme late și puternice, dînsul nu prea vorbește despre ce va fi, are reținerea de cuvînt pe care numai noianul anilor și încercărilor o poate da. „Eu n-ăș dori decît un lucru de la viitorii studenți ingineri, să învețe cit mai mult și cit mai bine, pentru că atunci cînd vom lucra sub conducerea duminelor să nu fie puși în situația de a „rosi”. Și mai spunea șeful de brigadă: „Că știți cum este cu tehnica nouă, ea vine peste tine și nu te întreabă dacă o cunoști, dar dacă nu o cu-

mește Stere Șaguna și că o maistru și mai altu ca-i membru în biroul organizației de bază a U.T.C. pe șantier și în continuare îmi spune că anul acesta termină școala medie și că împreună cu un alt maistru, la fel de tînăr, Dumitru Chelm, au intenția să facă și ei parte din prima promoție de 3.000 ai Institutului.

Simplu, nu?!

Simplu se traduce în simplu. Credeți că poate însemna și altceva?

Dumitru Chelm adună de mai bine de zece ani într-o dorință picătură cu picătură o posibilitate, un prilej de a deveni student. A plecat din satul Stîncu. Predestinare? În anul 1958, absolvă școala profesională de zidari de la Iași, și urmează șantierul. Avea doar 16 ani și, hai sus pe schele băste!” iarnă, vară deprimea rîndul așezării cărămizilor. După alți cîțiva ani l-a încercat din nou dorința studentiești. Lucra la căminele studentești de pe strada Pușkin din Iași și pe sub schelele pe care urca treceau zilnic studenții și studente și le auzea rîsetele. Acum își va vedea visul cu ochii. Da, exact, visul cu ochii. Acum e sigur Dumitru Chelm că va

SIMPLU, NU?

CHELM DUMITRU

STERE ȘAGUNA

MARIN LUNGU

ARHITECTURA PASIUNII

(Urmare din pag. 1.)

lar în această schimbare își cășează și el un rol. Rețeta „visarea trează”, care că-l detașează de realitate, dar numeroase fire nevăzute îl leagă de ea. Cel care nu are această legătură poate să devină un inadaptat, dar în esența sa adolescentul este un adaptat. Atita vreme cit nu se pierde legătura cu realitatea, cu finia și aspirațiile esențiale ale momentului istoric, reveria nu este o trădare îndezirabilă, ci dimpotrivă. Tînărul nostru este entuziasmat și pasionat, cîrind ca un ru tumultuos, care uneori se poate revărsa peste albia lui nevăzută dar de care nu se desprinde niciodată. Zilnic aflăm cu mare bucurie de succesele tinerilor în activitățile care le sînt caracteristice — manifestări artistice, științifice, sportive și cu deosebire succese în învățatură, în pregătirea lor pentru a putea prelua, la timpul potrivit, torța progresului de la înaintași, și a o duce cu succes mai departe.

Dar, așa cum spunea poetul Virgiliu, timpul nu stă în loc, „fugit irreparabile tempus”. Timpul nu se poate economisi nefăcînd nimic pentru propria pregătire, formarea și integrare socială. Aceasta cu atît mai mult, cu cit, cei care urmează un ciclu de pregătire profesională mai scurt, pot să intre la sfîrșitul adolescenței, sau în primii ani ai maturității în activitatea profesională, cu cele mai mari posibilități fizice și spirituale, necesare unei munci creatoare, ori care ar fi domeniul de activitate.

Cunoștințele omenești înregistreză în zilele noastre, o dezvoltare explozivă și o învecinare rapidă. Ancorarea în

realitate și ținerea pasului cu dezvoltarea este cerința majoră — se adresează astăzi tineretului. Cu toată dezvoltarea furtunoasă a științei, tehnicii și culturii, nu se pune problema lungirii duratei studiilor de pregătire profesională, inclusiv a învățămîntului universitar. Aceasta ar însemna reducerea din perioada creativității maxime.

O mai bună organizare a învățămîntului și formarea unor deprinderi mai eficiente de muncă asiduă și independentă, a unui stil mai eficient de muncă, pot să dea în această durată, rezultate superioare aceluia pe care le obținem astăzi. Cînd științele biologice-medicale vor găsi noi mijloace de prelungire a tineretului, se vor crea rezer-

ve de timp pentru sportul, dacă va fi nevoie, a stagiului de ucenicie.

Ceea ce aș dori să subliniez, în încheiere, în calitatea mea de dascăl și de psiholog, este faptul că atît gîndirea cit și aptitudinile și trăsăturile de personalitate, se dezvoltă în procesul unei activități adecvate și nu prin contemplarea pasivă a unor modele sau a unor obiective pe care am dori să le realizăm. Se spune că ochiul imobil este orb. Din mișcarea lui în procesul percepției rezultă imaginea clară. Generalizînd, putem spune că numai în procesul activității pasionate — așa cum știe să o desfășoare tineretul — se dezvoltă întreaga personalitate la nivelul cel mai înalt.

ARHIVE SECRETE (III)

„MISIUNEA ARHISECRETĂ”
La 1 aprilie 1945 — era duminică — la Bleicherode, von Braun a aflat că tancu-

lăi americane se apropie de Muhhausen, deci se afla la 20 km. Știrea l-a determinat pe savantul german să acționeze. El l-a convocat pe Dieter Huzel și Bernhard Tesson. Primul era inginer electric, care după ce a făcut un adevărat tur al fronturilor a ajuns și la Perne-munde — locul unde se fabricau falmoasele „V-2”. Al doilea — era responsabilul bancului de probă de la Perne-munde. Von Braun le-a dat celor doi oameni o misiune grea: adunarea întregii documentații tehnice de bază asupra lui „V-2” care se afla la Nordhausen, la Bleicherode și în împrejurimi, încălcarea ei în camioane și ascunderea arhivelor într-un loc sigur. „Cel mai bine ar fi, fără îndoială, o mină nefolosită sau o groată” — l-a îndrumat pe von Braun lui Huzel.

Si astfel, practic, în primele luni ale anului 1945 arhivele mai importante ale Germaniei naziste erau grupate spre zona de vest.

„CELE TREI CAMIOANE ÎNCĂRCATE...”
Marți, 3 aprilie. Vreme ploioasă. O limuzină condusă de un soldat în uniformă Wehrmachtului se inscria pe mîntele drumuri sinuoase din masivul Harz. Lîngă sofer se afla Dieter Huzel, Bernhard Tesson și alți șapte militari erau împărțiți în trei camioane care urmau autoturismului. Din cele trei Opel-uri, unul avea și remorcă. Ele erau pline cu lăzi metalice — aci se afla toată documentația lui „V-2” necesară „pentru reluarea lucrului nostru” — după cum spunea Huzel. Toate aceste documente care nu erau

de importanță capitală fuseseră arse. În ziua precedentă, Huzel și Tesson au supravegheat împachetarea arhivelor-cheie: 14 tone de documente. Pentru a fi posibilă identificarea ulterioară, pe flancul casetelor erau scrise în ordine perfectă o serie de numere.

Unde puteau fi ascunse documentele? La plecare, von Braun îi declarase clar lui Huzel, care fusese numit șeful convoiului: „Inițială va aparține”. Huzel se hotărî să se oprească la Clausthal, la 45 km, pentru a întreba centrul administrativ al minelor dacă nu găsi un loc unde să le ascundă.”

Interlocutorul său l-a oprit. S-a gîndit la o vechie mină părăsită în satul Dornen, la 15 km depărtare. Poate că ar conveni?

Mașina s-a îndreptat spre Dornen. Huzel și-a lăsat călăuză în totală ignoranță despre natura documentelor transportate. În flancul unei coline, situată în pantă dulce, se deschidea intrarea într-o mină orizontală. Exploatarea fusese demult abandonată. Nu mai trăiau pe lângă ea decît o pereche de oameni în vîrstă.

Cel trei oameni au pătruns în tunelul de unde se

desfășeau galeriile secundare. Au mers cîteva sute de metri de-a lungul mîlei căi ferate pentru vagonete. La un moment dat, paznicul l-a oprit și ridicînd lampa le-a arătat spre extremitatea tunelului. Aci era o sală goală, care a fost cîndva sîloșită drept magazie de explozibil. O ușă metalică grea se afla în dreptul camerei, înalte de circa 3,5 metri. Era exact ceea ce Huzel și Tesson aveau nevoie.

„TEZAUURUL ESTE DEZGROPAT”
La Paris, organele americane de contrainformații consultau o misiune specială „V-2”. Scopul ei, printre altele, era de a pune mîna pe documentele pro-

ductului hitlerist. Robert Stevens, ofițer de artilerie în armata americană, era în acel moment în apropiere de Nordhausen. La 18 mai el se întîlnise la Brunswick cu doi anchetatori civili acredități pe lîngă cartierul general al generalului Eisenhower — Frankel și Robertson, care aveau aceeași misiune.

„Von Ploetz ne-a declarat — i s-a adresat Robertson lui Stevens — că generalul Dornberger l-a spus generalului Rossmann că documentele relative la armele „V” sînt ascunse într-o mină de sare de lîngă Bleicherode”. Von Ploetz era ofițer în secția de informații a generalului Kammler — comisarul proiectului „V”.

Pentru a ajunge mai ușor la filonul căutat, Staver era însoțit de doi dintre nemii care au lucrat la Penne-munde — Eberhard Rees și Karl Otto Fleischer. Dar ajutorul pe care el l-au putut oferi a fost limitat, intrucît el, într-adevăr, nu știa nimic despre locul arhivelor.

SERGIU VERONA

(va urma)

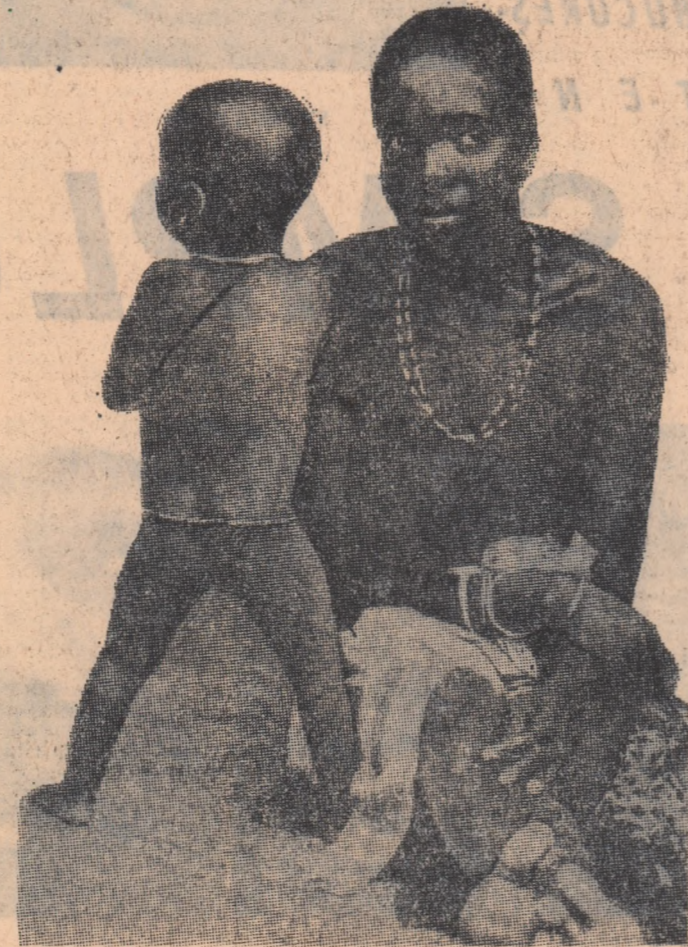
Nătmă peste ape... (Funicular la porțile de fier)

Pe șoseaua, în lungime de 5500 kilometri, care străbate continentul african din Nigeria de nord, prin Ciad și Sudan, până în Arabia Saudită, o caravană de autobuz, transportând aproximativ 300 de negri tineri — bărbați și femei, însoțiți de copii, s-a îndreptat, la sfârșitul anului trecut, spre „orașul sfânt” Mecca, în cadrul unei pelerinaj tradițional. Majoritatea călătorilor, erau în posesia unor pașapoarte de pelerini. Alții, în special femeile, posedau contracte de angajare la familii înstărite. În cursul diferitelor popasuri, „pelerinii” primeau hrană gratuită împărțită de servitorii conducătorului caravană. Ei nu își puneau întrebări privind mobilitatea acestei „generozități”. Ei nu știau nici faptul că Hassan, conducătorul caravană, era în realitate, un neguțător de oameni. Iar călătoria lor nu ducea la Mecca, ci în sclavie.

Întreplarea descrie mai sus a fost trăită și relatată mai târziu de un reporter al ziarului vest-german „STUTTGARTER ZEITUNG” care a însoțit această caravană. Ziaristul afirmă că nici el nu a știut, la început despre faptul că participa în realitate la un transport de sclavi. Avea să-și dea seama despre toate acestea abia mai târziu, în orașul saudit Jeddah, când a întâlnit pe un oarecare Mahmud.

La 6000 dolari. O asemenea „schizită”, prezentă în haremul lor, este un semn al nobilității și, în același timp, al bogăției. Reporterul de la „STUTTGARTER ZEITUNG” l-a întrebat pe Mahmud dacă nu are teamă să facă un asemenea comerț. Neguțătorul de sclavi a răspuns rîzînd: „Desigur, ceea ce fac, este în mod oficial interzis. Dar poliția nu-mi face nimic. Am grijă numai să dau bacișuri grase și să-mi plătesc cu regularitate impozitele”.

La ora actuală, principalele „piețe” mondiale de desfacere a „fildesului negru”, cum li se mai spune sclavilor aduși din țările Africii negre, se află în orașele Jeddah, Mecca, Medina, Ryad și Maskat, Arabia Saudită și emiratele de pe țărmurile Golfului Persic au deținut întotdeauna „recordul” în acest domeniu. Este greu de crezut și te totuși adevărat: în secolatele Oman, Maskat, Katar și în unele din „mini-imperiile petrolului” de pe coasta de sud a Arabiei, practicarea sclaviei este pe deplin legală! Seicul din Oman este stăpînul a peste 400 de sclavi. La fel ca și în „perioada de vîr” a comerțului cu oameni, din secolele al 18-lea și al 19-lea, majoritatea sclavilor provin și astăzi din Congo, Coasta de Fildeș, Niger, Ciad, Kenya, Tanzania, Somalia. S-au schimbat numai metodele de capturare a oamenilor.

Această sclavă a fost cumpărată împreună cu fiul ei la Jeddah de un comerciant arab pentru suma de 900 dolari.

„Magaziile sclaviei”

La Jeddah toată lumea îl cunoaște pe Mahmud considerat drept cel mai mare neguțător de sclavi din această țară. „Clientela” lui se compune din seici și emiri, ce s-au îmbogățit de pe urma exploatării petrolului, mari latifundiași. Mahmud poate să „onoreze” orice comandă, locuințele sale, transformate în adevărate „magazii ale sclaviei”, fiind în permanență pline cu zeci de tineri și tinere aduși din Africa Neagră care așteaptă să fie vinduți. În 1962, autoritățile din Arabia Saudită au interzis, în mod oficial, sclavia. Interdicția a rămas însă pur formală pentru că traficul cu oameni a continuat, aducînd profituri uriașe aceluia care se ocupă cu acest „comerț”. Riscuri sporite au făcut numai ca prețurile să crească. Mahmud vinde o fată tînără cu 1000—1250 dolari, un bărbat bun de muncă costă 300 dolari. Cele mai scumpe sînt fetele siriene, cu pielea deschisă la culoare pentru care arabii bogăți plătesc pînă

tracțe de muncă. Foarte des este speculată dorința africanilor de religie mahomedană, de a face, măcar o dată în viață, un pelerinaj în orașele sfinte Mecca și Medina. Dar unceri, și reticuli „pelerinajului” nici nu trebuie folosit, mai ales atunci cînd este vorba de copii. În Africa de vest există încă multe familii

care își vînd copiii neguțătorilor de sclavi în schimbul unel... biciclete, mașini de cusut sau arme de foc! Drumarii din deșert care trec prin Ciad și Sudan continuă să fie principala trasee ale neguțătorilor de sclavi. Locul cămilor era a fost luat de vagoane de cale ferată sau

fildeşul negru

autocamioane care aduc „marfa” pînă la Marea Roșie. Aici, oamenii sînt îmbarcați pe nave de pescuit arabe și transportați în Arabia Saudită. Unele din aceste vase sînt alte de pline înclat apa ajunge pînă la numai 80 de centimetri de bordul lor. La cea mai mică furtună multe din ele se scufundă cu toți cei ce se află pe bordul lor. Este imposibil de evaluat numărul vaselor transportînd sclavi care au dispărut” în ultimii ani în Marea Roșie și cel al oamenilor ce au căzut pradă rechinilor, deoarece aceste nave nu sînt înregistrate nicieri. Traficanții de sclavi se modernizează însă în permanență. Transporturile cu avioanele și trenurile par deja „depășite”. Acum sînt închiriate avioane. Cînd un misionar suedez a întâlnit un pilot american în Arabia Saudită și l-a întrebat dacă nu are remușcări pentru faptul că transportă sclavi din Khartoum la Mecca, acesta i-a răspuns: „Nu îmi bag nasul în lucruri care nu mă privesc. Primește un salariu fantastic. Trebuie numai să tac. Dacă nu-mi țin gura, miine sînt mort”.

Raportul

Monod—Tillion

La începutul acestui an, la Paris a fost dat publicității un raport, întocmit de Theodore Monod, director onorific al Institutului francez pentru Africa Neagră și d-na Germaine Tillion, de la Universitatea Sorbona, cu privire la situația sclavilor africani. Cei doi au condus o comisie de anchetă care, timp

de peste șase luni, a vizitat numeroase țări ale Africii negre. Concluziile lor sînt mai mult decât revelatoare. „În plin secol al XX-lea — se subliniază în raport — sclavia este o instituție practică pe larg în rîndurile popoarelor nomade din deșertul Sahara și în numeroase țări africane”. Cel mai surprinzător fapt îl constituie descoperirea existenței sclavilor și în unele țări africane cum sînt: Maroc, Libia, Mauritania, Senegal. În aceste state nu se pune problema capturării sclavilor, întrucît aceștia se vînd de bunăvoie unor stăpîni din cauza sărăciei și foametei existente în regiunile lipsite de industrie și terenuri agricole. Guvernele țărilor respective sprijină desființarea sclaviei și eliberarea sclavilor dar mulți dintre acești oameni înapoiși refuză acest lucru, deoarece menținîndu-se în actuala situație au asigurată un minimum de hrană și un adăpost, oricît de prost ar fi ele. Autorii raportului subliniază că problema înlăturării definitive a acestui flagel este legată de mîsurile ample pentru dezvoltarea economiei statelor respective, astfel încît sclavii eliberați să poată găsi de lucru și să aibă asigurată un minimum de existență, împreună cu familiile lor.

Cinci metode

Potrivit datelor furnizate de O.N.U., numărul sclavilor aflați în prezent în lume depășește cifra de două milioane. Cei mai mulți dintre ei se găsesc în Arabia Saudită și în „emiratele petrolului”. Stăpînii de sclavi nu se dau în lături de a folosi tot felul de șiretlicuri pentru a

menține sub controlul lor direct un număr cît mai mare de oameni lipsiți de libertate. În prezent — se arată în documentele O.N.U. — aducerea unor oameni liberi în starea de sclavie este practică prin cinci metode diferite: cumpărarea obișnuită de sclavi; ținerea în robie, sistem prin care copiii născuți de sclave devin automat, la rîndul lor, sclavi; sclavia din datorii, prin care un om liber se vinde să muncească pînă la achitarea unei datorii (de cele mai multe ori pe tot restul vieții sale); sistemul „adoptării”, prin care un om bogat, „adoptă” copilul sau copiii unui sărac, transformîndu-l apoi în servitor pentru tot restul vieții lor și, în sfîrșit, metoda „cumpărării unei soții”. Aceasta înseamnă că o femeie poate să cumpere o soție și să o folosească în scopuri interzise unul bărbat să aibă mai mult de patru soții, el divorțînd, după bunul plac, de vechile neveste care continuă să rămînă în haremul său în mulțim numărul brațelor de muncă de pe proprietățile sale. Potrivit informațiilor publicate de O.N.U., una sau mai multe din aceste cinci metode de sclavie sînt practicate în zilele noastre în peste 30 de țări.

Sclavia este unul din cumplitele flagele, rămășiță a perioadelor colonialiste locale. Zeci de milioane de locuitori ai continentului negru și-au pierdut viața ca robii departe de pămîntul pe care s-au născut. „Fildesul negru” este în secolul cosmic și al atomului un cumplit act de cruzare la adresa a ceea ce a reprezentat colonialismul pentru un continent zburcînat. I. RETEGAN

pe scurt

Vizita delegației guvernamentale române în Anglia

În cursul zilei de sîmbătă, delegația guvernamentală română a vizitat orașul Londra. În aceeași seară, tovarășul Ilie Verdet, și persoanele care-l însoțesc au asistat împreună cu John Stonehouse, ministrul de stat la Ministerul Tehnologiei, la spectacolul de operă „Aida” la Teatrul de Operă și Balet „Covent Garden”.

După spectacol, John Stonehouse a oferit un dineu în cinstea delegației guvernamentale române.

În urma tratativilor purtate între 18 și 26 ianuarie, la Praga a fost semnată convenția privind desființarea vizelor de intrare pentru călătorii oficiale și particulare, precum și a vizeelor de tranzit între Republica Socialistă România și R. S. Cehoslovacia.

Convenția, care creează noi facilități pentru cetățenii celor două țări, care vor călători în vîntor în cealaltă țară, va intra în vigoare după ce va fi aprobată de guvernele respective.

SIMBĂTĂ a fost semnat la Sofia planul de colaborare științifică dintre Academia Republicii Socialiste România și Academia Bulgară de Științe pe perioada 1968—1969. Planul prevede, printre altele, schimburi

de vizite între cercetătorii științifici, al celor două academii, planuri comune de activitate în domeniul matematicii, fizicii, biologiei, sociologiei etc., schimburi de informații și comunicarea rezultatelor cercetărilor științifice.

După cum anunță agenția France Presse, compozitorul Mikis Theodorakis a fost pus în libertate azi după-amiază. Această măsură a fost luată în urma hotărîrii Camerei de punere sub acuzare din Atena, a doua în cursul ultimelor zile, în care se arată că Theodorakis nu poate fi considerat un „element periculos pentru securitatea statului”.

IERI, în urma unei adunări a studenților democrați considerată drept ilegală, autoritățile spanole au dispus închiderea facultății de medicină a Universității din Madrid. Între studenții și poliție, care a căutat să implice adunarea, au avut loc ciocniri violente în cursul cărora au fost arestați 42 de studenți. De la redeschiderea cursurilor universității, la 8 ianuarie, au mai fost închise o serie de alte facultăți, printre care cele de științe politice și economice, de literatură și filozofie. În prezent mai funcționează doar facultățile de drept și de farmacie.

LA NICOSIA s-a anunțat oficial că guvernul cipriot a respins vineri propunerile făcute de guvernul turc într-un memorandum adresat secretarului general al O.N.U., U Thant, cu privire la reglementarea situației din Cipru. După cum relatează agenția France Presse, memoriul guvernului turc propune extinderea împuternicirilor forței O.N.U. din Cipru și dizolvarea gărzii naționale cipriote. La Nicosia se precizează că guvernul cipriot nu poate accepta o dizolvare a gărzii naționale dect în cazul unei dezarmări generale și după retragerea contingentelor grecești și turcești staționate în Cipru.

TRUPELE britanice trimise în Insula Mauritius pentru a participa, alături de poliția locală, la reprimarea incidentelor din cauza unei greve a funcționarilor publici și comunității, vor rămîne în insulă pînă la 12 martie, cînd va fi proclamată independența, a anunțat primul ministru S. Ramgoolam. Întrucît tensiunea continuă, la Port Louis au sosit noi „întîriri”, inclusiv două elicoptere.

NUMĂRUL victimelor numeroaselor cutremure de pămînt înregistrate în sudul Italiei în ultima vreme se ridică acum la 231 morți și 623 răniți. În provincia Trapani, care a fost cea mai afectată, numărul morților este de 126, iar al răniților de 391.

grup de cercetători și amatori, condus de arheologul francez Michel de Robin, a dat speranță că noua sa ipoteză ar putea fi cea adevărată. Valea minunilor e un sanctuar, un adevărat templu imens, natural, închinat lui Mitra, zeul luminii și adevărului. Semnele înscrise pe stîncile văii

logi și istorici amatori, care doimesc să se scurg peste pieptul înfiatului. În același timp, oamenii dezgheați în corbi încălzau la roșu o spadă cu care îi însemnau fruntea. În esență, ceremonia însemna purificarea prin foc și singe. Unele pumnale, de tip roman, l-au sugerat arheologul francez ideea că toate gravurile ar fi putut fi executate în primele două secole ale erei noastre, cunoscînd importanța pe care a avut-o acest cult în jurul anului 100 era noastră la Roma. Născut în India, cultul a fost propagat în toată Asia și apoi în Frigia, Grecia, Roma, Galia, ajungînd probabil pe această filieră și în Valea minunilor. Dar de ce a fost ales tocmai acest loc stîncos și pustiu? Pentru că de cele mai multe ori Mitra era confundat cu zeita frigiană Cybela — zeita pămîntului, munților, maselor goale și sălbatice de piatră, întîlnite din plin și în Valea minunilor. În felul acesta, misterul arheologic a fost, se pare, elucidat în parte. Mai rămîn însă și alte taine legate de zeci de simboluri, de oameni care practicau acest cult, de cloșca și de gradul lor de civilizatie. Arheologii nu și-au spus încă ultimul cuvînt.

Prezentarea scrisorilor de acreditare a ambasadorului român în Republica Democrată Vietnam

La 26 ianuarie, ambasadorul extraordinar și plenipotențiar al Republicii Socialiste România în Republica Democrată Vietnam, Constantin Băbeanu, și-a prezentat scrisorile de acreditare vicepreședintelui Republicii Democratice Vietnam, Ton Duc Thang.

În cuvîntarea rostită cu această ocazie, ambasadorul român a transmis salutul frătesc și cordialele urări de bine ale președintelui Consiliului de Stat, Nicolae Ceaușescu, Consiliului de Stat, Consiliului de Miniștri al Republicii Socialiste România și ale poporului român, adresate președintelui Ho Și Min, guvernului Republicii Democratice Vietnam și poporului vietnamez.

El a dat expresie sentimentelor de prețuire pe care națiunea română le încearcă față de eforturile tenace ale maselor populare vietnameze, conduse de Partidul celor ce Muncesc, de întărirea și dezvoltarea construcției socialiste în Republica Democrată Vietnam, încrederea în triumful idealurilor poporului vietnamez.

Ambasadorul român a evidențiat că poporul român urmărește cu vie simpatie și profundă admirație lupta dîră a poporului vietnamez împotriva agresiunii americane și a marionetelor lor, pentru independență, libertate și reînnoirea patriei, luptă pe care o înțelege și o apreciază din toată inima.

Relevînd că popoarele trebuie să fie lăuate să se rezolve singure, fără amestec din afară, problemele lor interne, potrivit aspirațiilor și voinței proprii, ambasadorul român a afirmat că Partidul Comunist Român, guvernul Republicii Socialiste România, întregul popor român dau cu consecvență expresie deplină solidarității cu cauza nobilă a Vietnamului, hotărîri de a acordă sprijin material, politic și diplomatic poporului frate vietnamez pînă la cucerirea totală a victoriei.

Relevînd că popoarele trebuie să fie lăuate să se rezolve singure, fără amestec din afară, problemele lor interne, potrivit aspirațiilor și voinței proprii, ambasadorul român a afirmat că Partidul Comunist Român, guvernul Republicii Socialiste România, întregul popor român dau cu consecvență expresie deplină solidarității cu cauza nobilă a Vietnamului, hotărîri de a acordă sprijin material, politic și diplomatic poporului frate vietnamez pînă la cucerirea totală a victoriei.

Subliniind satisfacția pe care o prilejuiește dezvoltarea continuă a relațiilor frățești de prietenie și colaborare statornicite între Republica Socialistă România și Republica Democrată Vietnam, ambasadorul român a exprimat convingerea că aceste relații se vor dezvolta necontenit spre binele celor două țări și popoare, în interesul mișcării comuniste și muncitorești internaționale și al păcii în întreaga lume.

În răspunsul său, vicepreședintele Republicii Democratice Vietnam a arătat că poporul vietnamez se bucură din toată inima de succesele dobîndite de poporul român în opera de desăvîrșire a construcției socialiste și în România și că poporul și guvernul vietnamez dau o înaltă apreciere eforturilor Republicii Socialiste România pentru consolidarea păcii în Europa și în lume.

Înființînd lupta eroică a poporului vietnamez împotriva agresiunii, victoriile obținute în apărarea Nordului și eliberarea Sudului în vederea reunificării republicii a spus că în ciuda înfrîngerilor, agresorii americani întreprind bombardamente sălbatice împotriva orașului Hanoi, capitala Republicii Democratice Vietnam, și a orașului Haifong, trimit în Vietnamul de sud noi întăriri de trupe americane și satelite și amenință cu extinderea agresiunii în Cambodgia și Laos. Statele Unite ale Americii sînt agresor în Vietnam și ele tre-

Cabinetul de Miniștri al R.P.D. Coreene a dat publicității la 27 ianuarie o declarație în legătură cu cererea S.U.A. de a se convoca Consiliul de Securitate în problema sechestrării de către unități navale ale R.P.D. Coreene a navei americane de spionaj „Pueblo”, care pătrunsesse în apele teritoriale ale R.P.D. Coreene.

Arătînd că imperialismul american a violat în repetate rânduri armistițiul din Coreea, declarația subliniază că acest act provocator constituie o nouă violare flagrantă a armistițiului, o acțiune agresivă împotriva R.P.D. Coreene și o gravă amenințare la adresa păcii în Extremul Orient și în lumea întreagă.

Guvernul R.P.D. Coreene se opune cu hotărîre discutiilor „plîngerii” S.U.A. la Consiliul de Securitate. El nu va recunoaște nici o rezoluție care va încerca să camufleze agresiunea, o va declara nulă și neavenită.

PREȘEDINTELE Johnson a făcut vineri seara o scurtă declarație televizată în legătură cu capturarea de către unitățile navale ale R.P.D. Coreene a navei-spion americane „Pueblo”. El a încercat să neghe răspunderea ce revine militarilor americani pentru provocarea serioasă întreprinsă în apele teritoriale ale R.P.D. Coreene.

Cu prilejul vernisajului expoziției de artă plastică, organizată la „Casa ziarului” de către „Școala de tineri”, au lucrat artiștii tineri plasticieni, colaboratori ai ziarului, înaintînd plăcerea de a face cunoștință cu domnul Julien Weverbergh — tînăr scriitor belgian, redactor șef al revistei „Komma”, directorul unei cunoscutre colecții, „Al cînele meridian”, a Editurii Mouton din Bruxelles, — care a avut amabilitatea să ne răspundă la câteva întrebări:

— Cu ce prilej ați aflați în România? — În prezent, scriu o carte despre țara dumneavoastră: „Conglomerate românești”, intitulată așa fiindcă voi scrie despre tot ce am văzut prin muzei, satele românilor, care sînt foarte originale și foarte frumoase. Inițial am cunoscut România pe cale literară, citind fermecătoarea proză a lui M. Sadoveanu. Măști Caragiale și Zaharia Stancu, pe care, de altfel, l-am și tradus în Belgia. „Roumanie, très jolie”.

„Roumanie, très jolie”

— Domnule Weverbergh, mulți călători străini ne-au declarat acest lucru. E, cumva, numai un compliment? — Toți au avut dreptate! Maramureșul e o zonă etnografică unică, nemăpătată, locuită de oameni extraordinari, cumpătați, sobri, adevărați bărbați. Arhitectura în lemn, mai ales bisericile din lemn, simple și avîntate spre cer, sau meșterii de ole de la Oboga și Marginea, sau Colibabă, poetul Iuliu, sau, dacă treci dincolo, în Oltenia, la Tîrgu-Jiu, toată zona este un parco național etnografic, încă neprospectat sub toate aspectele. Sînt unii și nu ca o noivă, fiindcă am călătorit mult — de numeroase probe ale spiritului uman pe care poate să le ofere această zonă adăpostită sub munte. Aici, dacă s-ar sări, chiar modelele de pe îmbrăcămintea localnicilor ar constitui adevărate tablouri de pictură abstractă. Este explicabilă apariția în această parte a lumii a sculptorului G. Brancuși și a pictorului Tulescu, sau a sculpturilor neolitice, în manieră modernă („Gînditorii”, „Femeia” de la Harangia), sau a miniaturilor din Moldova, sau costumelor populare sau cîntecelor. Toate sînt minuni simple și adevărate. Pe dumneavoastră, cei care vă întregiți în mediu, poate că nu vă surprinde. Trebuie făcut totuși ca aceste valori să fie păstrate așa cum au fost create! Și dumneavoastră o faceți...

— Domnule Weverbergh, ați vorbit foarte frumos despre patria mea, și vă mulțumesc!

— Domnule Weverbergh, ați vorbit foarte frumos despre patria mea, și vă mulțumesc!

I. MARCOVICI

OMUL CARE A VINDUT TURNUL EIFFEL

Prin aprilie 1965, cinci oameni de afaceri francezi primeau scrisori semnate de „directorul general al biroului pentru problemele turnelui Eiffel”, cuprînzînd invitația de a veni la o „întîlnire de afaceri”. Întîlnirea a avut loc la hotelul Crillon din Paris, în apartamentul „directorului general”. Documentul, dublu și extrem de curtențios, a deschis constatarea cu o scurtă declarație confidențială:

— Domnilor, solicit atenția dar și discreția dv. Vreau să vă împărtășesc un secret de stat, cunoscut numai de mine și de primul ministru... După o pauză dramatică, „marele secret” leșea la suprafață: — Guvernul intenționează să vîndă turnul Eiffel ca fier vechi. Emoționatii de cele aflate și, mai ales, de perspectiva unei afaceri frumoase, interlocutorii „directorului general” tăceau. — Dinamica gazdă a rupt repede tăcerea mediativă. — Documentele au fost oferite precise. Vom studia și vom lua decizia. — Fiecare dintre cei cinci „aleși” s-a grăbit, bineînțeles, să remită o ofertă în scris. După numai câteva zile, unul dintre ei, proprietarul agenției imobiliare „Varex”, André Poisson, a primit un telefon: — Oferta dv. a fost acceptată. Veniți la hotel Crillon să perfectăm totul. Documentele au fost redate întocmit. Dar, înainte de a le pune în servietă și a pleca, spre a obține „parafele ministeriale de rigoare”, amabilul „director general” și-a amintit de o mișcă formală: — Domnule, ne-a mai rămas ceva de pus la punct. Știți, se obișnuiește ca la încheierea unui contract cu statul, funcționarul delegat să se bucură și el de atenție...

— Mă rog, știu eu cum se fac afacerile — a normat André Poisson, și a înmînat „directorului general” un cec substanțial.

A doua zi, credulii om de afaceri parizian a descoperit că a fost tras pe sfoară. Ori-cum însă, era prea târziu. A-bilitul escroc Victor Borell, urmărit de „Interpol” pentru lovitură în serie, părăsise terenul lui clasic de „activitate”, Europa Occidentală, și-și mutase instanțianu carterul general în Statele Unite.

Prezența lui Borell în „lumea nouă” s-a făcut repede simțită. Sub o nouă identitate, Sand Sullivan, inginerul escroc a pus în funcțiune un întreg mecanism de falsuri, mai ales în domeniul bancar și al operelor de artă.

Urmăcit de unul din cei mai abili agenți ai biroului poliției federale judiciare a S.U.A., James Johnson, rutiunatul escroc a fost, în cele din urmă, prins în celestele culpei dovedite. Era victima de punerea în circulație a unor obligațiuni false în valoare totală de 100.000 dolari. În rechiziția lui Borell-Sullivan s-a găsit, printre altele, și o interesantă corespondență a „secretarului Comisiei pentru sistemizarea New Yorkului”, cu Muzeul de artă statuară din New Orleans. Omul care a vîndut turnul Eiffel pregătea vînzarea falimoasă Statuii a libertății...

E. R.